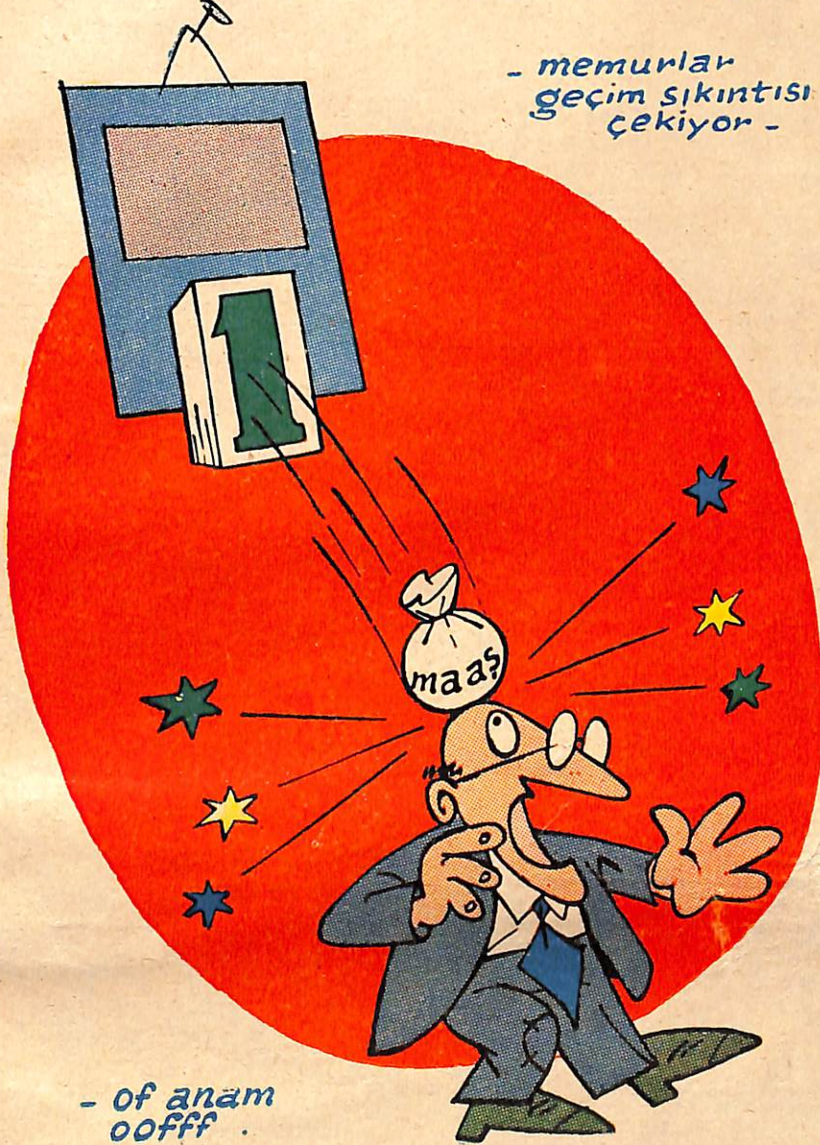
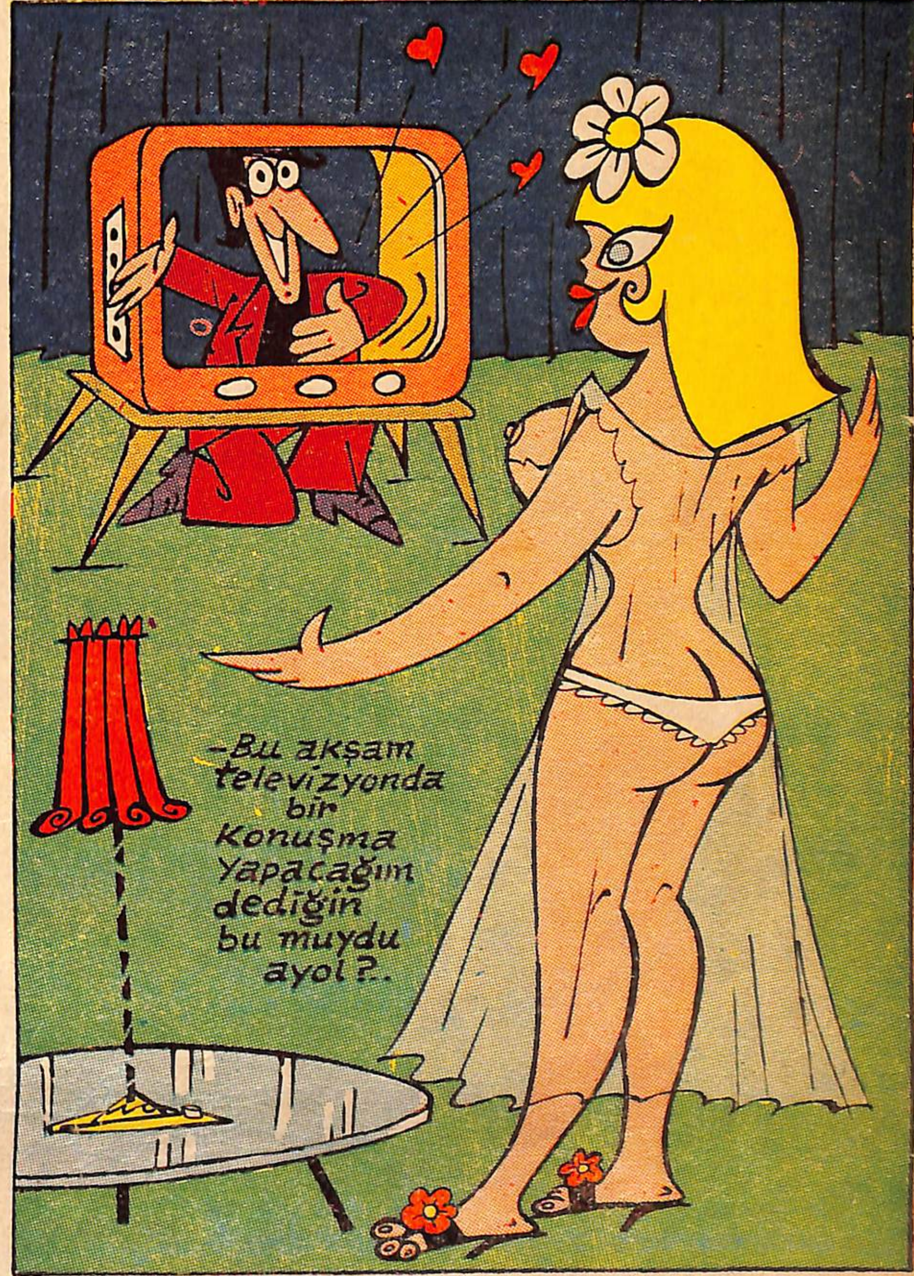
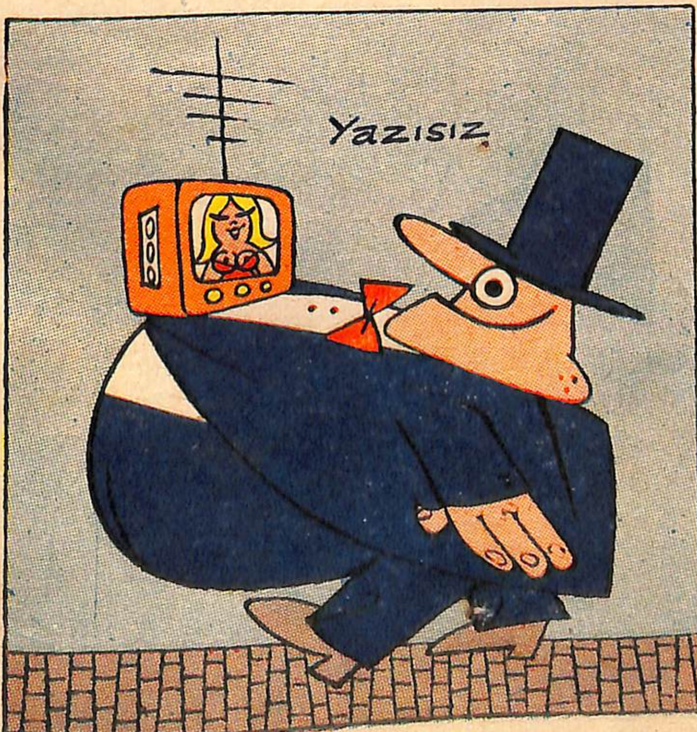
BU SAYIDA: İki YENİLİK Birden!

Akbaba









ARANIYOR! BULANA 10.000 LİRA

MURAT 124

Hesaplı otomobiliniz şimdi daha hesaplı...

Uniroyal "Gezi" lastikleriyle.

Uniroyal "Gezi"
cantı küçük, sürati yüksek
acar Murat için yaratılmıştır.
Aşınmaya karşı son derece dayanıklıdır.
Isıya karşı olağanüstü dirençlidir.

Uniroyal "Gezi"
Murat'ın cantına ve süspansiyon sistemine
tam anlamıyla uyarak sizi sarsıntılardan,
titreşimlerden koruyacak lastiktir.

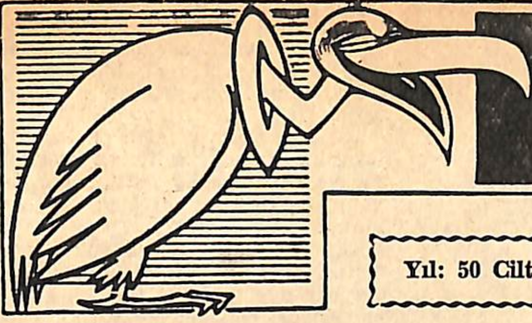
Uniroyal "Gezi"
yuvarlak omuzuyla, yola tam gerektiği
kadar basan ve sizi lastik uğultusu
dinlemekten kurtaran "sessiz" lastiktir.

Murat'ınızı Uniroyal "Gezi" lastikleriyle
bir kere donatacaksınız ve sonra
lastik meselesini (hem de lastik sesini)
onbinlerce kilometre boyunca
unutacaksınız.



Bilen Şoförün lastiği

(Manajans : 2173 — 102)



Yıl: 50 Cilt: 23 Sayı: 31 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 19 Temmuz 1972 * Fiyatı: 150 Krş.

KÖK ÜSTÜNE...

TEDBİR iyi şeydir. Dozunun ve süresinin iyi ayarlanması şartıyla...

Onlar iyi ayarlanmazsa alınan ted. bir etkisiz kalacağı gibi, ters sonuç da verebilir.

Hava serinleyince bir kazak giyerseniz uygun bir tedbir almış olursunuz. Ama üstüste üç kazak giyer yahut güneş açtıktan sonra da yünlere sarılı kalırsanız terlemeniz ve sonunda daha kötü soğuk alıp zatürrie olmanız ihtimali vardır.

Toplum yönetimiyle ilgili tedbirlerin doz ve süre ayarı ise çok daha karmaşık bir konudur; o oranda dikkat gerektirir. Öfkeye, sinire, karakuşiliğe hiç ama hiç yer yoktur o konuda.

Diyelim siz bir ülkeyi yönetiyorsunuz. Üstüste bir kaç esrar kaçakçılığı olayıyla karşılaştınız. Anladınız ki bu iş büyücek çapta yapılıyor ve toplum için tehlike yaratıyor.

Eğer narkotik uzmanlarınıza, polisinize, gümrükçülerinize ve başka ilgililere vereceğiniz direktiflerle sınırlardaki kontrolleri gürültüsüzce sıkılaştırır, takipleri hızlandırır, aktif şebekelerden çoğunu yakalar yahut dağıtır, öylece kaçakçılığı toplum için ciddî tehlike yaratmayacak bir faaliyet çizgisine geriletebilirseniz bu konuda başarı kazanmış olursunuz.

Bir de şunu düşünün.

Tepeniz atıyor. Emniyet kuvvetlerinizin büyük bölümünü normal görevlerinden çekip bu işin peşine koşturuyorsunuz. Bütün vatandaşlardan biribirlerine «Acaba bu da kaçakçı yahut esrarkeş mi?» diye şüpheyle bakmalarını, kuşku verecek her durumu ihbar etmelerini istiyorsunuz. Sınır kapılarına emir veriyorsunuz:

— Her araç, her bavul, her paket didik didik edilecek! Her yolcu anadan doğma soyulup aranacak!

Esrar kaçakçılığı kısa zamanda çok azalıyor tabiî.

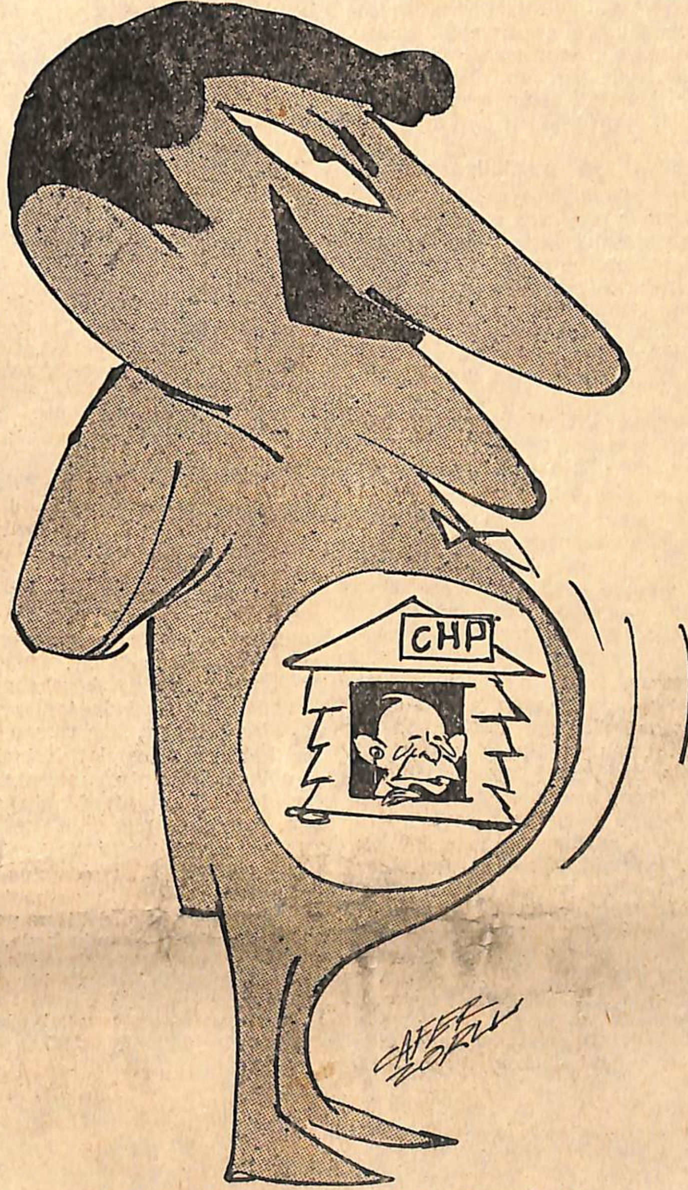
Ama aynı zamanda ekonomi, ticaret, ulaşım baltalanıyor, sınır kapıları birer cenk alanı oluyor, turizm hapı yutuyor, vatandaşlar arasında ilişkiler limonileşiyor, toplumda tedirginlikler doğuyor.

Siz kaçakçılara karşı kazandığınız başarıyla yetinmiyorsunuz:

— Hayır, diyorsunuz, bu iş büsbütün ortadan silinmedikçe ben tedbir kısmam!

Bu sefer başka sonuçlar belirmeye başlıyor.

Esrar kaçakçılığı azaldıkça azalıyor ama, devlet dikkatini gevşek bulan öteki suç alanlarında sessiz sedasız gelişmeler oluyor.



— İnönü, «CHP'nin içinde kalacağım» dedi. —

Durumu kendi çıkarlarına uygun bulan bazıları (belki esrar fiyatının yükselmesinden hoşlanan satıcılar, belki de sizin ülkenizin turizmini büsbütün baltalamak isteyen komşu ülke acentaları) birtakım kaçakçılık olayları düzenliyor, bir iki yolcunun cebine eroin koyuyor, oraya buraya esrar paketi bırakıyorlar.

Vatandaşlarda da hasımlarınıza karşı gizliden gizliye bir hayranlık, devlete karşı ise hafiften bir küçümseme başgösteriyor:

— Yahu, amma güçlü, amma dayanıklı, amma kurnaz heriflermiş bu esrar kaçakçıları! Devletin bütün kuvvetlerinin bunca zamandır bu işin sonunu getirememeleri de tuhaf doğrusu...

Durumu size anlatmaya çalışan kişilerin iyi niyetinden kuşkulanmaya başlıyorsunuz. Sinirleriniz geriliyor. Olayların yalancısını gerçeğinden, dostu düşmandan, sebatı inattan ayıramaz hale geliyorsunuz gitgide.

Kısacası: Yıpranıyorsunuz...

Şimdi düşünelim. Esrar kaçakçılığına karşı başarılı bir tedbir uygulaması sayılır mı bunlar? Yoksa sonunda onlarla birlikte birçok suçluların işini kolaylaştıracak bir durum mu yaratılmaktadır?

Bu abartılmış ve basite indirilmiş «toplum yönetiminde dozu ve süresi yanlış tedbir» örneğini vermemizin nedeni, ileride anarşi konusunda buna benzer ölçüsüzlüklere düşülmesini şimdiden önlenmesine yardımcı olma dileğimiz.

Olağanüstü halin sürgit uzayarak müzminleşmesini kendi özel çıkarlarına uygun gören bazı politikacılar, anarşiyle savaş konusunu ters taraftan işleme çabalarına hız verdiler son zamanlarda. Sanki hedef anarşik eğilimleri zararsız kılmak değil de, o eğilimlere karşı seferberliği sonsuza doğru uzatmakmış gibi, bugüne kadar alınan sonuçları görmezden geliyor ve başarıları küçümseyerek bir kök lâfı tutturuyorlar:

— Efendim, anarşinin kökü öyle derin, öyle derin ki...

— Daha kökü kazınamadı, kolay kolay kazınamaz da...

— Kök kazınmadan normale dönmeyi falan aklımızdan geçiremeyiz...

Her halde bu propagandanın etkisiyle, aynı zamanda yönetici durumunda bulunan politikacıların o konudaki demeçlerinde de bazı tutarsızlıklar belirdi.

Hem anarşinin kökünün kazınması gereği üstünde duruluyor, hem de aynı ağızdan anarşinin kökünün yurt dışında bulunduğu belirtiliyor. Ve şu soru geliyor tabiî akla:

— Yurt dışında bulunan bir kökü biz nasıl kazıyabiliriz?

Yine aynı günlerde hem —birtakım özgürlük kısıtlamalarının gereği belirtilmek istenirken— anarşinin henüz önünün alınmamış olduğu söyleniyor, hem de —özel sektörün geri kalmış bölgelerimize yatırım yapması önerilirken— aynı politikacımızın ağzıyla «Anarşi kaldırılmıştır» deniliyor.

Bunların akıl karıştırmasına ve vatandaşlar arasında gereksiz tereddütler yaratmasına şaşılmaz.

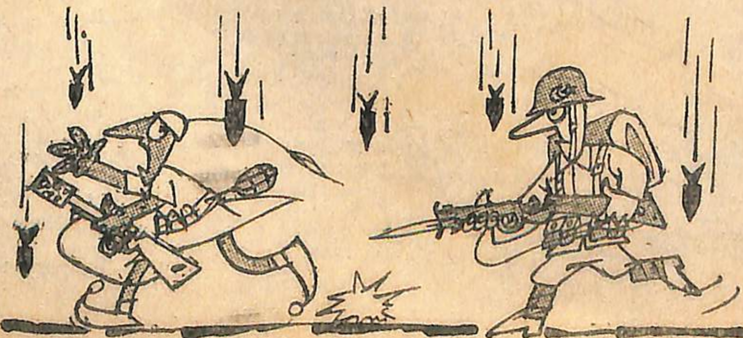
Gerçek şudur ki, emniyet kuvvetlerimiz anarşi eğilimini zararsız duruma getirme çabalarında büyük başarılar kazanmışlardır. Hedefe varmış sayılabilecekleri gün yaklaşmaktadır.

Hedef ise, hastalığın dünyadan kalkması değil, bünyenin o hastalıktan korkmayacak sağlamlığa erişmesi olabilir ancak.

Türk toplumunun bünyesini sağlamlaştırmanın yolu ise her tedbirin dozunu ve süresini iyi ayarlamaktan geçer.

Özel hesaplı iddialar ya da vesveseden değil.

AKBABA



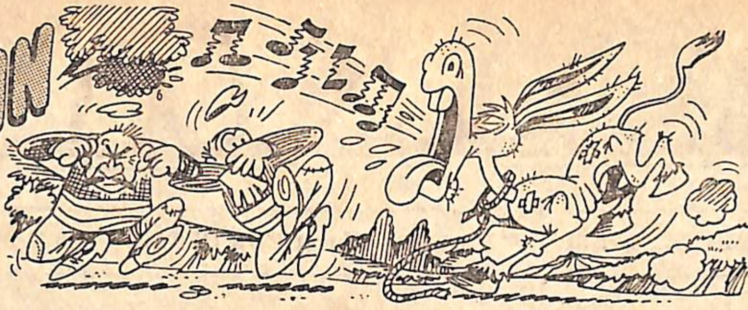
Gaziler, 300 lira maaşla geçinemiyor. — Gazeteler —

Savaşta...



Barışta!

BAŞKALARININ AKLINA uyduk!



AZİZ NESİN

GECENİN bir vakti tatlı uykusundan uyanan kadın:

— Bu kart eşşeğin anırtısına dayanamıyorum gayri... dedi.

Gözünü uyku tutmamış olan Zülfü, karısının boş böğrüne yatakta bir dirsek atıp:

— Uyu karı, uyu! Eşşeğin anırtısı bi yandan, seninki bi yandan... Nedir çektiğim yahu? diye bağırdı.

Karısı, uyku sersemi:

— Uyunuyor mu ki herif, senin eşşeğin insanı uyumaya bırakıyor mu ki?... diye çıkıştı.

— Yat, diyorum karı... Sabah erkenden kasabaya varacağım yahu. Ulan, sen hiç lâf anlamaz mısın? Kasabada miting var, dedim ya sana... Bütün köylerden mitinge gidilecek... Kuşluktan yola çıkacağız. Ulan, sen hiç lâf anlamaz mısın?

— Ben lâfı anlamasına bir güzel anlarım ama, lâftan da, sopadan da anlamayan bu senin kart eşeğin...

— Gene eşekle bozdun...

— Bir ben mi bozdum senin eşekle? Tüm köylüye yandım Allah dedirtti bu senin eşeğin...

Canı sıkılan Zülfü'nün uykusu da kaçmıştı.

— Ulan karı, kaç yıldır şu eşeğin anırtısına alışamadın gitti be...

— Alışılacak gibi mi ki?... Eşşek dediğin eşşek, eşşekliğini bilmeli. Anırmanın da bir sırası var. Bu senin kara eşşeğin, karanlık bastı mıydı, başlar anırmaya, taaa sabaha dek... Çekilir dert değil ki...

— Ulan sen şehir avradı mısın ki, bir eşek anırtısından uyuyamıyasın?...

— Sanki sen uyuyabiliyor musun?

Her gece mi her gece, Yamuk Zülfü'yle karısı, kara eşeğin anırması yüzünden çekişir, ağız kavgası ederlerdi. Bütün köylü Yamuk Zülfü'nün kara eşeğinden yaka silkiyordu. Akşam karanlığı basar basmaz, dur-durak demeden anırır, bir de anırtısı dağlarda yankılanmaz mı, işte o zaman yer-gök inlerdi.

Muhtarı, öğretmeni, imamı, bakkalı «Sat gitsin, dehle başından şu belâyı!» diye Zülfü'ye akıl veriyordu.

Sat, demesi kolay. Böyle bir hastalıklı, kart eşeğe kim para verir de, başına belâyı sarar? Eşek kocamış, gözü görmez, topallar, sırtı yara. Önüne su koysan gene anırır, ot koysan gene anırır. Besbelli hayvanın içinde bir derdi var da, geceleri o derdi tepiyor.

Gerçekte, bunların hepsi bahane. Evet, eşeğe para veren çıkmaz ama, para veren olsa da, Zülfü kıyıp da eşeğini satamaz. Bunca yılın işini görmüş, değirmene, pazara yük taşımış, dağa, bayıra koşulmuş, hem de babadan kalma bir eşek... İşte bu yüzden köyün saf adamı Yamuk Zülfü, eşeğinin ölmesini diler. Her gece «Al şunun canını da benim canımı kurtar hey güzel Allahım!...» diye yakarır. Bir ölse kara eşek, Yamuk Zülfü hem çok üzülecek ama, hem de keyfinden oynayacak...

Her gece olduğu gibi o gece de karı-koca kara eşeğin anırtısından uyanıp uyanıp kavga ettiler. Kadın tam dalar gibi olurken eşeğin anırtısıyla birden sıçrayıp, uyku sersemliğiyle:

— Herif, sat şu eşeği! diye mırıldanıyor, yine dalıyordu.

Zülfü'nün de canına tak demişti.

Gün ışımadan yatağından kalktı. Karısı da kalkıp esneye esneye çorba pişirdi. Zülfü, tarhana çorbasına kaşık sallarken, hâlâ kara eşeğin anırtısı yankılana yankılana uzayıp gidiyordu. Giyinip çıktı. Kahve önüne onbeş kişi kadar birikmişti. Selâmlaştılar.

Muhtar, gene her zamanki gibi:

— Ulan Yamuk Zülfü, dedi, sat şu eşeği de köylü biraz başını dinlesin be... Nedir bu senin uyuz eşeğinden çektiğimiz...

Köylüler yola düzülmüş, miting için kasabaya giderlerken, bir delikanlı:

— Töbe olsun, ben bu Zülfü emmimin eşeğini vuracağım, dedi.

Başka biri, delikanlıyı destekledi:

— Vur ulan, vur be... Vallaha sevabı vardır.

Kasabaya varana kadar zevzeklendiler, köyün saf adamı Yamuk Zülfü'yle alay ettiler. Böylece güle eğlene kasabaya geldiler. Öbür köylerden gelenler de, kasabanın hanlarında, kahvelerinde toplanıyorlardı. Karaban'lılar, her zaman gittikleri kahveye doluştular. Kahvede biri yüksek sesle gazete okuyor, öbürleri de dinliyorlardı. Okuduğu, ileri gelen bir politikacının sözleriydi. Dinleyenlerden biri, o ileri gelen politikacı sanki karşısındaymış gibi:

— Ulan, biz senin ne mal olduğunu bilmez miyiz, dedi, ne yapalım ki bizi başkaları kandırdı da, adam yerine koyup sana oy verdik...

Yamuk Zülfü korkulu bir şaşkınlıkla:

— Aman ağam, o nasıl söz, partimizin büyüğüne?... dedi.

Adam:

— Büyüğü mü, partimizin kocabaşı desene şuna... Biz onun ne mal olduğunu eskiden de bilirdik ya, n'eyleyelim ki başkalarının aklına uyduk...

Miting başlamıştı. Alan gitgide doluyordu. Yamuk Zülfü de ayağını sürüye sürüye alana gitti, kalabalığa daldı, elektrik direğine dayanıp durdu.

Kürsüye, beklenen büyük adam çıktı. Hoparlörden sesi gümbür gümbür duyuluyordu. Çok da etkili konuşuyor, çok alkışlanıyordu. Zülfü'nün yanında dikilen biri, kürsüdeki adama doğru:

— Ulan, biz senin ne mal olduğunu biliriz, boşuna yırtınma! dedi.

Zülfü:

— Aman ağam, o nasıl söz, biz bu adama oy verdik yahu... dedi.

— Vermesine biz de verdik... Kendi aklımıza kalsaydı verir miydik hiç! Yoksa bizi başkaları kandırdı.

Miting bitti. Zülfü akşamleyin köye çok yorgun dönmüştü. Hemen soyunup yatağa girdi, ama kara eşeğin anırtısından uyunacak gibi değildi ki...

— Ulan, şart olsun ben bu eşeği satacağım! diye bağırdı.

İşte çok büyük yemin etmişti, şart olsun dediğine göre, ya eşeğini satacak, ya karısını boşayacaktı...

Hemen hemen uykusuz geçen o gecenin sabahında, güneş doğar doğmaz döşeğinden fırlayıp, kara eşeğin boynuna yularını geçirdi, eşeği yedeğine alıp çıktı yola. Pazara gidemeden geberir diye eşeğe binemiyordu bile...

Köy mezarlığını dolanmıştı ki, bir uzak akrabasıyla karşılaştı:

— Uğurola Zülfü Ağa, nereye böyle?

— Kara eşeği pazara çıkaracağım da kasabaya götürüyorum.

— Kaça satacaksın?

— Kaça olursa... Ne verirlerse versinler gitsin başımdan da...

— Aman Zülfü, sen deli misin yahu... Böyle bir cins eşek!... Şu eşşeğe bak yahu... Sen bu eşeği ikiyüz liradan on para aşağı verirsen, yâni çok enayisin...

— Hadi canım, alay etme...

— Vallaha alay değil arkadaş... İkiyüz kayme...

— Eder mi o kadar?

— Fazla da eder ya... Almaya kalksan beşyüze alamazsın... Hadi gülegüle, uğurola...

Zülfü, eşeğine ikiyüz lira verirler mi, vermezler mi, adam kendisiyle alay mı etti diye düşüne düşüne giderken bir köylüsüyle karşılaştı.

— Nereye böyle sabah sabah Zülfü dayı?

— Benim kara eşeği satacağım da pazara götürüyorum.

— Kaça vereceksin?

— Bilmem ki... Acep ikiyüz lira istesem, çok mu?

Adam bıyık altından güldü. Bu yağız eşeği alıp da kim ne yapsın? Belki biri gön yapmaya derisini yüzmek için alırsa alır, eh beş lira eder belki...

— İkiyüz lira mı dedin?

— Hee...

— Sen delisin Zülfü dayı.

— Etmez mi o kadar?

— Etmez olur mu hiç, böyle bir eşek ikiyüze, üçyüze verilir mi?

— Deme!

— Sen bu eşeği beşyüz liraya elini öpene satarsın. Sakın, daha aşağı satayım deme... Hadi pazar ola Zülfü dayı...

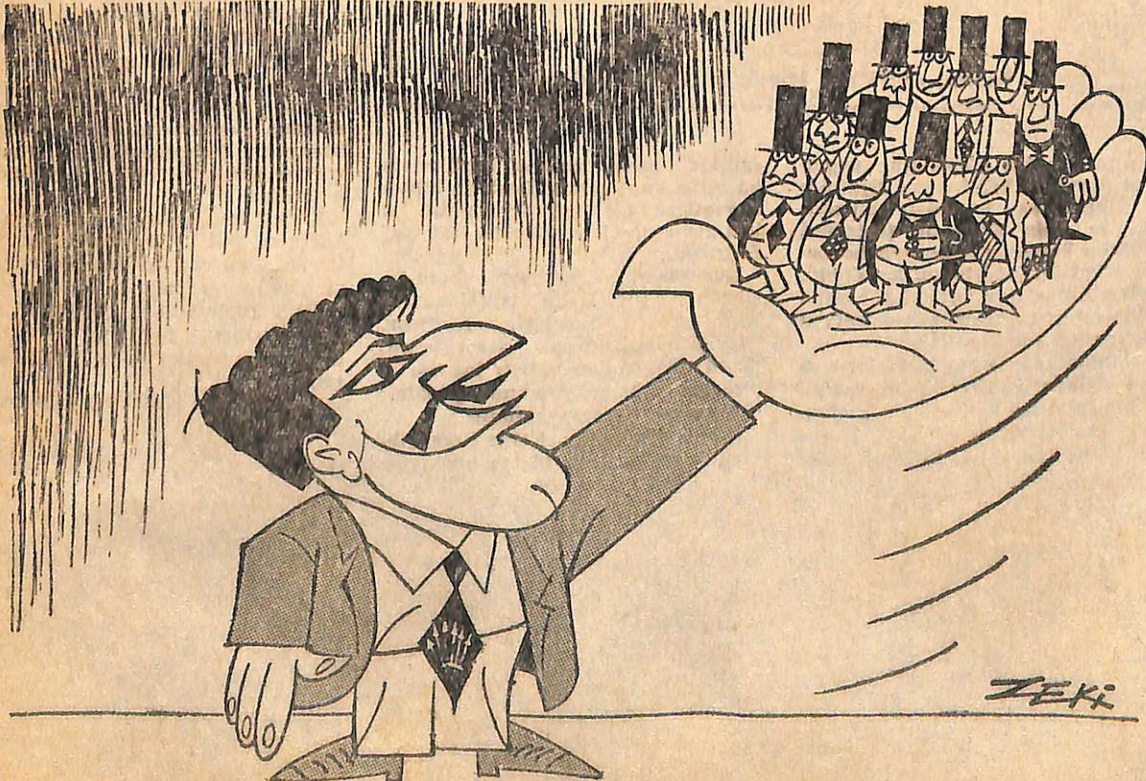
Yamuk Zülfü, içinden «Vay benim sürmeli gözlü kara eşşeğim, biz senin değerini bilemedik, tuh yazık!..» diye geçirerek, eşeğini okşaya seve, yularını çekiyordu.

Tanımadığı biriyle karşılaştı. Adam, neden eşeğe binmediğini sordu.

— Pazara satmaya götürüyorum da, ondan binmedim ki yorgun düşmesin...

— Kaça vereceksin?

— İkiyüz liraya bırakacaktım ya,



— Ecevit, «Tüzük değişikliği ile birtakım engeller ortadan kalkacaktır» dedi. —

bizim köydekiler «Yazıktır, böyle bir eşek beşyüzden aşağı verilmez» dediler...

Adam, alaylı alaylı bakıp:

— Aman arkadaş seni kandırmışlar... dedi.

— Ben de anlamıştım, beşyüz lira eder mi şu uyuz eşek!

— Ne demek! Yahu, beşyüz deyip de fiyat kıracaklar ki, bu cins eşeği elinden ucuza kapsınlar... Böyle bir eşek en azından yediyüz lira eder, fazla da eder ya...

— Yok daha neler! Yediyüz liraya at alınır, hem de atın yiğiti...

— At mı? Yahu at kaç para eder böyle bir eşşeğin yanında? Anlaşılan, sen eşekten anlamıyorsun...

— Pek de anlıyorum sayılmaz...

— Yazık! Güzelim eşek, bir değer bilmezin eline düşmüş... Vah vah! Yahu böyle bir eşek, bir çift atla bile değiştirilmez. Kolay kolay ele geçecek bir eşek mi bu?

Yamuk Zülfü eşeği yularından çekip yürüdü. Az sonra kuyu başında birine rastladı. Dalga geçecek birini arayan adam, alay edilecek birini bulmuşken tadını çıkarmak istedi:

— Yediyüz liraya mı satacaksın? Daha neler! Sen bu eşeği bin liradan ucuza verirsen, deli diye adın çıkar, bilmiş ol.

— İyi söylersin ama arkadaş, bu eşek çok yaşlı, hastalıklı da... Topaldır da... Üstelik yarası var, hiç iyi olmaz... Öldü ölecek... Binsen binilmez, devrilir. Yük vursan, çöker, taşıyamaz.

— Varsın olsun... Böyle bir eşeğe binmeye günah. Sırtına yük vurmaya da yazık...

— E, ne olacak?

— Bir eşekten anlayanın eline düşecek ki... Bu eşekten döl alınacak, döl... Bu, damızlık bir eşek...

Zülfü:

— İyi dedin ya, bu benim eşek, kancık eşeğe atlamaya güç yetiremez, atlasa üstünde duramaz... dedi.

— Olsun... Bir atlasa gene yeter... Bu damızlık eşek bin lira, bin...

Yamuk Zülfü artan umutla kasabaya yollandı. Yol üstündeki tarlada, bir çardak altında gölgelenen bir adam:

— Bu at satılık mı? diye alay etti.

Zülfü:

— Eşeği mi sordun? dedi.

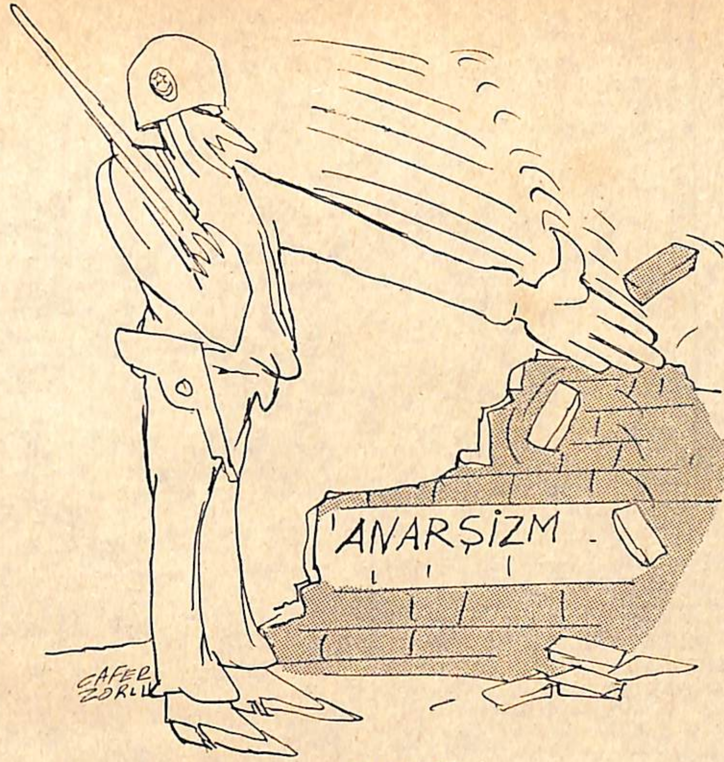
— Hayır, yedeğindeki atı sordum.

— Efendi, alay etme, bu bizim babadan kalma eşeğimizdir.

— Canım, eşek olmaya elbet eşek de, böyle cins bir eşeğe eşek demek uygun düşmez...

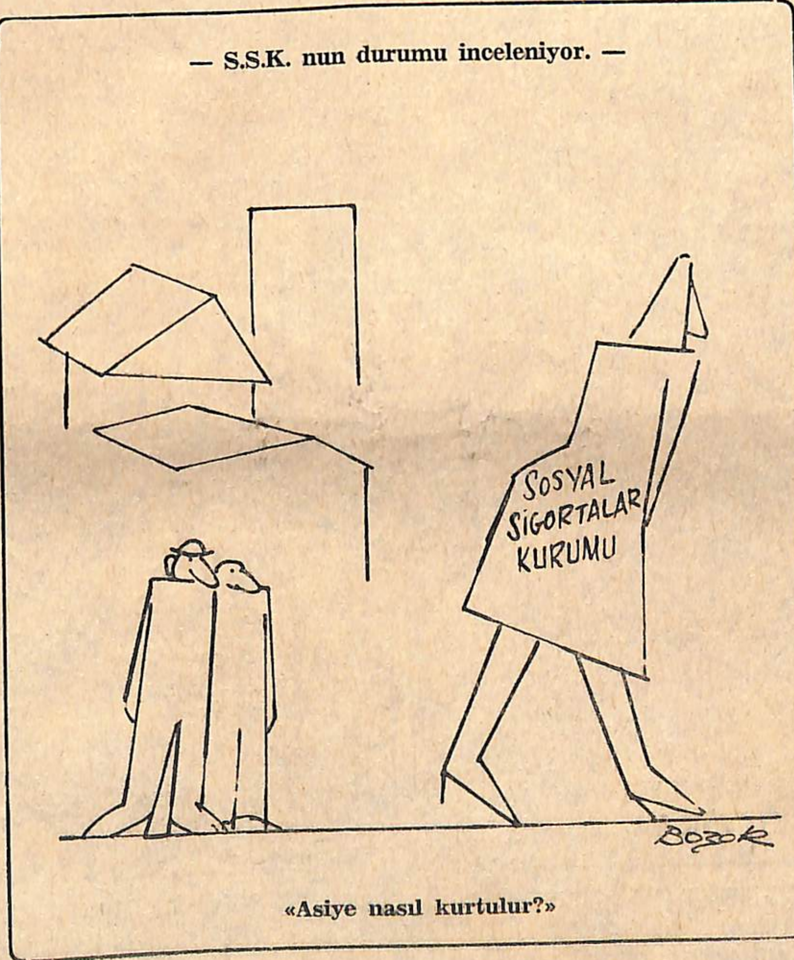
— Evet, gayet cinstir... Böyle bir eşek satılmaz diye herkes söyledi ama, kızgınlıkla şart olsun satacağım diye ağzımdan büyük yemin çıktığından satacağım artık...

— Vah vah... Kaça vereceksin?



KARATE!

— S.S.K. nun durumu inceleniyor. —



«Asiye nasıl kurtulur?»

— Bin liraya bırakacağım...

Zülfü, eşeğinin yularından çekip giderken, adam arkasından sesleniyordu:

— İkibin iste, ikibin beşyüz iste, gene de az, gene de az...

Yamuk Zülfü, eşeği pazara getirmişti, ama içinde de pişmanlık başlamıştı. Kendi kendine söylenip duruyordu:

— Böyle bir eşek ikibine de satılmaz, üç bine de satılmaz... Hiç satılmaz! Ne verirlerse versinler, gene satılmaz...

Çok canı sıkılıyordu.

Yanına yaklaşan bir köylü:

— Kaça bu? dedi.

Yamuk Zülfü:

— Satılık değil, dedi.

— Satılık değilse ne diye pazara çıkardın?

— Satmayacağım yahu... Zorla mı? Mal benim değil mi, satmayacağım işte.

Yularından tutup eşeği geri çevirdi. Tersyüzü köye döndü. Yorgundu, ama keyifliydi. Karısı, kara eşeği kocasının yedeğinde görünce dövünerek, saçını yolarak bağırmaya başladı:

— Heriiif herif... Kimse almadı mı? Satamadın mı? Satamadınsa ne diye geri getirirsin hey akılsız herif! Kimse para vermediyse, gelirken yolda, uçurumdan aşağı yuvarlamak da mı yok... Kıra salıp bırakmak da mı yok... Hiç mi aklına gelmedi, eşeği orada bırakıp savuşup köye dönmek?...

Yamuk Zülfü, yorgunluktan, uykusuzluktan bitmişti. Eşeği ahıra koyup eve girdi. Hâlâ söylenmekte olan karısına:

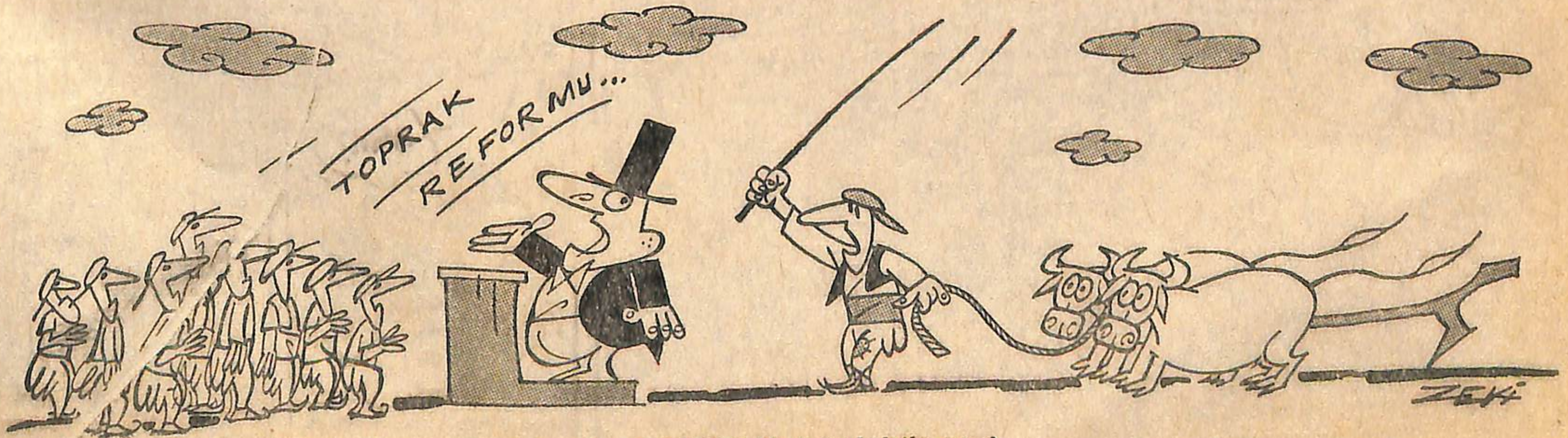
— Ulan akılsız karı, sus! diye bağırdı. İş senin bildiğin gibi değil. Böyle cins eşek bir daha yok... Her gören öyle dedi. Az kalsın bizi kandıracaklardı da satacaktık... Komşulara bakma sen, onlar çekemediklerinden, eşeği sat diye tutturdular...

Akşam yemeğini yer yemez yatağına girdi. Pilli radyosunu da açıp başucuna koydu. Radyoda, politikacılardan biri konuşuyordu. Tam uykuya dalacaktı ki, kara eşek her zamanki gibi dağ - taş inleterek anırmaya başladı. Yamuk Zülfü o yana döndü, bu yana döndü, kara eşeğin anırtısından bi türlü uyuyamıyordu. Birden yataktan fırladı, deli gibi don - gömlek ahıra koştu. Kara eşeğin karşısına geçip:

— Ulan, dedi, ben senin ne uyuz eşşek olduğunu hiç bilmez olur muyum? Sen gene benim eskiden beri bildiğim eşeksin. Bilirim bilmesine ama, yoksa başkalarının aklına uydum...

Döndü yatağına. Başucundaki pilli radyosunu kapatıp konuşan adamı susturdu.

Aziz NESİN



— Yeter be! Lâf değil, toprak istiyorum!..

DÜNYAYI OYNATAN ADAM

Vedat Saygel - mim uykusuz

YALLAH YA HACI... MUHACİM EL ÇIFIT... SIVIŞACAK ZAMAN MAFİŞ!..

İKİ KİŞİLİK KUBUR AÇTIK MI MÜDAFAA TAMAM!..

ARAP CEPHESİ

YERYÜZÜNÜN BİLİNMEYEN BİR YERİNDEN DUYULAN SESLER, DAHA DÜZENLİ BİR DÜNYA İÇİN DİDİNENLERİ GAFİL AVLAMIŞ, HEMEN HEPSİNİ YENİ KARARLAR ALMAYA ZORLAMIŞTI...

CÂNI AZİZİMİZİ KURTARDIK FETTAH... RABBİN İNAYETİYLE VATAN DAHİ FELÂH BULUR İNŞAALLAH!..

GÜM BOM!

ARAP CEPHESİ

İSRAİL CEPHESİ...

MOİZ BE, RADARI AŞIRDIK. YELMİŞKEN ARABİSTANI DA YÜRÜTSEK NASIL OLUR?

BIRAK TIRAŞI BE... FELLÂHLAR YÖRÜNMEDEN TOZ OLALIM.. CAĞALOĞLU HAMAMINDA YİRMİŞ GİBİ TER DÖKÜYORUM!

BOOM çaat... Gırrçfthş!

GÜM!

RADARI YÜRÜTTÜYÜMÜZÜ ÇAKTILAR!

ÇABUK TÜYELİM! YOKSAM TAKSİTLAN CANIMIZI ALIR BU FELLÂHLAR!

hırzıfejorffgh!

GIRRT...TIFF...

Düüütt.. fiyuuvt

BOM!

DIRRRT... dirrtt..

CKJUZAØFRILİÇH!¿

USA

LANK!

BOM

GÜNEY VİETNAM

KUZEY VİETNAM

HER YANDAN YARDIM GELDİ... EY KUTSAL BUDA, SENDEN YARDIM YOK MU ULAN?

BANA İNSAN HAKLARINI UYGULAMIYORSUN!

İRLANDA

İNGİLTERE

YES SÖR... EĞER İNGİLİZSENİZ İNSAN HAKLARINI ELBET SİZE DE UYGULARIZ!..

SABOTAJ... BOZGUNCULUK..

GENE NAMUSSUZUN BİRİ ÖKSÜRDÜ

DERHAL BİR KANUN ÇIKARIP ÖKSÜREN VE DE TIKSIRANLARI KURŞUNA DİZELİM!

GÜM curtüif

YUNAN CUNTASI

AH MEGA ASVAS!

EYVAH, BİR BAŞKAN ADAYINI DAHA SEÇİM DIŞI ETTİLER GALİBA!

CUUVV BOM!

IRK KAVGASINI SONA ERDİRMEK İSTEYEN BEYAZLAR SON ZENCİYİ TEMİZLEMEYE ÇALIŞIYOR!

BOM!

NAMUSSUZ ZENCİLER GENE BEYAZLARIN KÖKÜNE KİBRİT SUYU DÖKMEK İÇİN SALDIRIYA GEÇTİLER!

PAAT

ÇAAT!

DEVAMI VAR

Akbaba  Televizyon

TELEVİZYON, BİR EVE NASIL GİRER?

Efendim, TV. bir eve mutlaka karı dırdırıyla girer. Ama seyredecektir ama etmeyecektir. Ama beğenecektir ama beğenmiyecektir. Orası kadınları hiç ilgilendirmez. Adamcağızın parası yeterse televizyon alınacaktır. İşte o kadar. Zira komşularının birinden birinde vardır. Adam bir diretir iki kıvranır, sonunda «yıllarca kendisi için saçını süpürge etmiş olup da, bir yerlere çıkamamış olduğu» kesin hücumu karşısında karıcığına teslim olması mukadderdir. (Kadınlar ne hikmetse bunca yıl hep saçlarını süpürge ederler de, kocalarının saçları dökülür. Süpürge ettikleri saçlarının yerine olsa gerek, perukalar da onlara alınır. Kocanın zaten dazlağı makbuldür. Kocanın kafasında fazlalık gerekmez...) Neyse, biz konumuza bakalım: Televizyon eve nasıl girer?

BİR EVDE:

— Efendi, yeni bi biçim. de iradiyo çıkmış... Herüfü de garıyı da hem dinliyon hem oynuyolar...

— Amaniiiin... Garı iradiyonun üzerinde göbek ney mi atıyo?



— Öylesi deel... Bu, karagöz perdesi gibi. İçinde oynuyo, sen dışından bakıyon.

— Gıçına ceryan vurmuyo mu?

— Aklını garının ardıylan bozdun. Göbek dansı deel... Hani, konuşuyo, şarkı söylüyo. Her birini görüyon. Hatice'nin oğlu Alamanya'dan getirmiş. Hep övünüyo. Beni bilem geçen akşam çağırdı da gösterttti... Alak mı biz de?

— Alamanya'ya mı gideceğiz çifti çubuğu bırakıp?

— Yok... Şeheri bırak. Kasabaya bilem gelmiş...

— Gaç gayme?

— Koçuuummm... İrazı geldin gayri... İndiğinde öğreniverirsin.

BİR BAŞKA EVDE:

— Kocacığım, telli vizon alalım ne olur...

— Hanım, vizon bizim neyimize? Senin yazlık, kışlık manton var ya... Hey Allah, vizon'un bir de tellisi mi çıkmış?...

— Kürkten lâf eden kim? Hani çatal çatal antenli, resimli radyo...

— Ben evimin damına boynuz moynuz taktırmam... Densizi yok mu?

— Sen o biçim radyoyu al gerisi kolay kocacığım!

BİR DAHA BAŞKA EVDE:

— Kocacığım, ben televizyonu (.........) marka istiyorum...

— (.........) marka çok pahalı sevgilim. (.........) alsak da olur...

— Möbleli olmalı ama...

— Tabii...

— Yalnız biliyorsun iki de bir voltaj düşüyor. Ne yapacağız?

— Regülâtör koyarız...

— Canım, hayatım benim... Bu akşama yetişir mi?

— Orasını bilmem... Neden acelen?

— Aaaa, biliyorsun ya, Şakir beyler bu akşam bize yemeğe gelecekler. Onlar bir kaç gün önce aldılar da...

— O Şakir beyden de hiç hoşlanmıyorum ya, neyse

— Amaaan kocacığım, sosyete âdetlerine bir türlü alışamadım... Adam benimle nezaketen biraz ilgilendi diye neredeyse kızacaksın... Hadi canikom şu televizyonu bu akşama yetiştir de Mahmure hanım bir daha bana nisbet yapamasın...

— Mahmure'nin canı cehenneme de, Şakir, «Aaa... televizyonunuz yok mu?» demesin diye yetiştirmeye çalışacağım...

— Sevgilimmmm!...

STÜDYODA:

— Yahu bu akşamki program hazır mı?

— Hazır... Üç saat yirmiyedi dakika beyin urları hakkında konuşma. Üç dakika film... Etti mi 3,5 saat... Birbuçuk saat de reklâm koyarız. 7 den 12 ye... Tamam mı?

— Tamam olmasına tamam da, kameraman gelmezse çuvalladık.

— O gelir.. makine bozuk olmaya...

— Geçen hafta Artin usta tamir etti ya...

— Hadi be... Objektifin vidasını iyi sıkamamış. Görüntü, tir tir titredi. Şarkı söyleyen hanımı herkes göbek atıyor sanmış.

— Yok yok, usta dün geldi sıktı...

— Deneme yaptınız mı?



— Yaptık... Öyle sıkmış ki bale gösterisi yapan kız, bacağını bi kaldırdı televizyon ekranında bi daaa inmedi...

— Gevşetseydiniz...

— Gevşettik... Kız, taklalar atmaya başladı.

— Yahu bunun ikisinin ortası yok mu?

— Ortayı bulmaya çalışıyoruz. Eh, Türkiye'de televizyon daha yeni... Rayına oturacakmış... Büyüklerimiz öyle söylüyor...

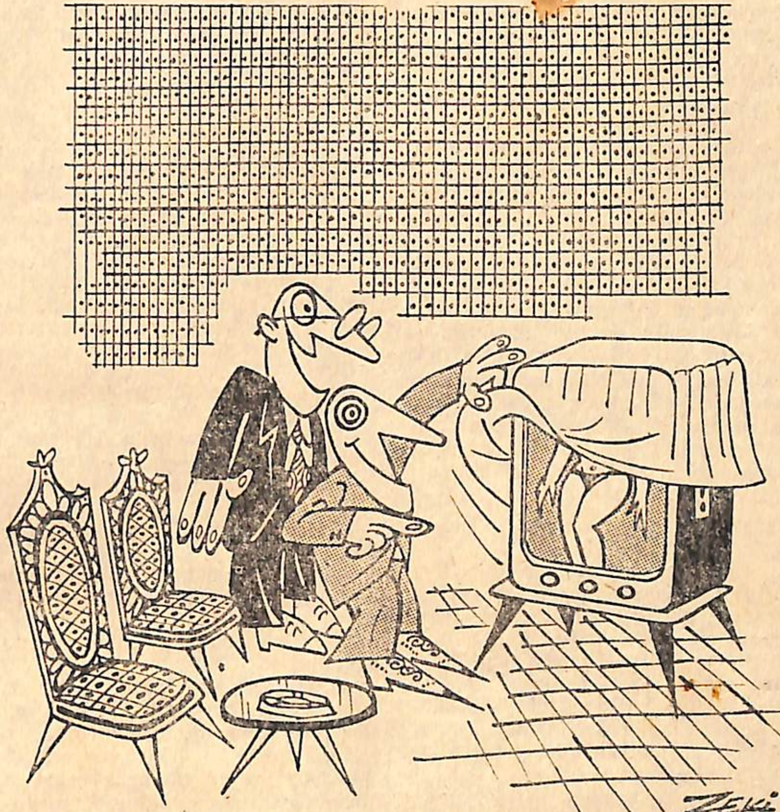
AKBABA DER Kİ:

Sayın seyirciler, sayın okuvucular,

Biz evlerde erken yatmak isteyenleri, televizyonu bir eğlence vasıtası olarak görenleri, dışarda eğlenmek olanağı bulamayanları düşünerek, neşiyatımızda film, fıkra, özellikle çocuk saatlerini, müzik ve maç nakillerini ön saatlere alacağız... İsteyen daha da uykusuz oturup «bilmemne» konferansını dinlesin... Akbaba kimsenin «bilmemne» sine karışmaz...

Yaman KORUR

TELE — KARİKATÜR



— Böyle seyretmek daha zevkli Rıfkı bey!..



TELE — ŞAKA



Kahvede Gölge Düşkünü Güneşte Karpuz Şişkini!

YALÇIN KAYA



KUMSALDAN sesler geldi. Avukatın karısı Neclâ, bir kova suyla kocasının tepesinde dikiliyordu. Adam, yüzükoyun hasıra uzanmış, uyumaktaydı. Başı küçük bir havluyla örtülüydü.

Ayaklarını kuma gömmüş olan yaşlı bir kadın:

— Yapma kızım, günahtır, dedi. Uyuyana yılan bile dokunmaz. Hem o senin kocan. Nasıl kıyarsın?... Gece gündüz senin için çalışıyor.

Civardaki basma şortlu gençler:

— Yap abla, yap! dediler. Kuru kuruya yüzmesin... Yap, bir şey olmaz. Nasıl olsa mayolu.

Kahvedekiler dikkat kesildi. Muhsin Amca seslendi:

— Sen o salaklara kulak asma, kızım. İnsan şok olur.

Genç kadın, suyu boca ediverdi. Avukatın bir sıçrayışı vardı ki, şakaya karşı olanları bile güldürdü. Şiş gözleriyle karısının peşinden koşan adam, üzerinde yatmış olduğu hasırı da yanına almıştı. Neclâ, kendisini denize attı. Avukat, elindeki hasırı karısına fırlattı. Arkası kıyıya dönük olduğu için, kadın, hasırın fırlatıldığını görmemişti. Tepesine inince, çığlığı bastı.

Yuttuğu suyu çıkarırken:

— Aşkolsun Semih! dedi. Vallahi boğulacaktım! Birden elim ayağım kesildi.

Neclâya da gülündü. Yaşlı kadın:

— Sen yaparken iyi miydi? dedi.

— Ama ne, teyze! dedi Semih.

Neclâ, kocasını tehdit etti:

— Sus, yoksa karışmam!

Avukat sustu ve gülümseyerek duşun altına girdi. Ötesine berisine yapışan kumları temizledi. Mayonun bel kısmını aralayarak suyun her yana ulaşmasını sağladı. Kocasının eve yollandığını gören Neclâ, denizden çıktı. Duş alıp evin yolunu tuttu.

Amca:

— Adam sustu be! diye şaştı. Kadın «Sus, karışmam» dedi; o da sustu. Bugün bir yaşıma daha girdim .. Bizim zamanımızda kadınla erkek arasında belirli bir mesafe vardı.

— Ama nüfus yine de çoğalmış, amca.

Bunu söyleyen, çırak Ali'ydi. Bayan müşteriler, Ali'yi duymamazlığa geldiler. Gülücüklerini gazete ve dergilerin arkasına gizlediler. Amca, çırağa kızdı:

— Ben sana verilecek cevabı bilirdim ama, şimdi olmaz.

— Zaten sende cevaptan başka da bir şey kalmamış amca.

Kahveci, Ali'yi ocağa çağırıp azarladı. Misafirlerin yanında usturuplu konuşmak gerekliydi:

— Müşteriyi kaçıracaksın lan, ot soylu. Sana orta okulda bunu mu öğretiyorlar?... Karı kısmının yanında diline «çüş» demeyi bil. Öyle, eşek kuyruğu gibi başıboş bırakma.

Ali kendisini savundu. Amcaya bozuktu. İntikam alıyordu. Zira geçende, amca, kasabalının içinde ona hem vallahi, hem tallahi «Ablanın ayvaları oldu mu?» diye lâf atmıştı.

— Desin oğlum. Sen onunla bir misin? Yaşına hürmet et. Ne derse, olgunluğuna ver.

— Ben de o zaman dedim ki: «Sen muşmulayı yiyemiyorsun, ayvayı ne yapacaksın?» dedim. «Yoksa yardımcın mı var?» dedim. Vallahi billâhi böyle dedim. İnanmazsan, Hakkı'ya sor.

— Eh işte, diyeceğini demişsin. Daha uzatma... Onun yalnız dilinde var oğlum... Al, şu çayı götür ona. «Ben demledim» de.

Amca, çayın rengine öldü:

— Demek sen demledin. Yaşa Ali! Adam olacaksın. Boya değilse elbet... Veya ayva çekirdeği değilse... Malûm sizde ayvacılık ileri.

Çırak karşılık vermedi... Kadın müşteriler, az önce kumsalda geçen olayı konuşuyorlardı. Elli yaşlarında gözlüklü, yusyuvarlak bir kadın:

— İnsan, zatürree olur, şekerim, dedi.

Şeker'i, sirke bakışlı, kuru bir şeydi. Yanlarındaki genç kız konuştu:

— Aman canım siz de, hiç şakadan anlamıyorsunuz.

Gözlüklünün kızıydı. Annesi titizlendi:

— Öyle şaka mı olur? Sen kalk, güneşin alnında ateş kesilmiş adama buz gibi su dök!... Üstelik uyurken... Ya gülünç olmasına ne diyelim?

— Canım, adam ses çıkarmadı, size ne oluyor?

Amca, öteden söze karıştı:

— Şey yapmak gibi olmasın ama, küçük hanım daha işin ciddiyetini anlayacak yaşta değil.

Anne doğruladı:

— Evet, beyefendi. Zamane...

— Kızınız mı?

— Evet.

Göz tekerleklerini genç kızın keskin virajlarla bezenmiş yapısında dikkatle sürmeye çalışan yaşlı adam:

— Allah bağışlasın! dedi. İyi büyütmüşsünüz maşallah!... Efendim, belki ben eski kafalıyım ama, bir koca hiç değilse böyle uyandırılmamalıdır.

Kız:

— Canım, dedi, gayesi uyandırmak değildi ki... Şakaydı.

— O zaman uyandırmadan yapsın şakasını.

— Affedersiniz, o nasıl olurmuş, o?!.

— Söylenmez. Biz eskiden yapardık.

— Niye?!. Ben biliyorum. Boyama şeyini söylüyorsunuz değil mi? Bir de ip şeyini.

Amca büzüldü. Gözlüklü kadın, kızına bağırdı:

— Aaa, edepsize bak!... Sen o Sabahat'la bir daha dolaş bakayım. Biz seni böyle mi terbiye ettik?

Kız kızardı:

— Yüz boyamayla ayak bağlamanın edepsizliği nerede? diye sordu.

— Sabahat seni yanıltmak için yanlış anlatmış. O kızla arkadaşlığı keseceksin.

— Edepli anlatıyor diye mi?...

— Onun başından ne geçtiğini unutmadık.

— Aman anneee, sana kaç kere söyledim o iş yakıştırma diye... İnsan, kızkardeşinin oyuncak bebeğini pencereden düşürür de elâlem «Sabahat bebek düşürdü!» deyip lâf çıkarırsa, o kız ne yapsın, he?... Yazık yâni. Senin de kızın var.

Amca, durumu kurtarmaya çabaladı:

— Efendim, benim dokunmak istediğim...

Kuru kadın, gözlüklüye söylendi:

— Bu çocuğa çatmasan, sanki işlerin rastgitmeyecek. Kendin hiç genç olmadın mı?

— Yaşa hala! dedi genç kız.

Kuru kadın, amcaya sordu:

— Peki, boyanırken uyanmıyorlar mı?... Yüzüme sinek konsa, ben uyanırım.

Gözlüklü, görümcesini diziyle uyarmaya çalıştı. Amca, kaçacak delik arıyordu. Ocağa baktı. Kahveciden imdat bekledi. Fakat beriki, o durumda değildi. Gülmekten kırılıyordu. İki büklüm olup tezgâhın arkasına çömeldi. Bayanların anlamaması için başka şeye gülüyormuş gibi yaptı:

— Ulan ne matraksın be Ali! dedi. Bu kömürler buraya mı konacaktı?

Amca, gözlerini yere dikerek halaya hitap etti:

— Efendim, uykusu ağır olanlar seçilir. Bir de yüz cildi kalın olanlar...

Kadın gözlüklünün dürtmesiyle meseleyi anlamıştı. Keskin bir sesle amcaya çıkıştı:

— Peki efendim, peki, anladık!... Uzatmaya lüzum yok.

Yaşlı adam, bozum olmuştu. Pat diye başka bahse geçti:

— Neclâ hanımın yaptığını doğru bulmadığınıza sevindim.

Kadının kafası karıştı:

— O da mı boyuyormuş?...

Bornozu çıkarıp mayosunun altını çekiştiren genç kız:

— Aman hala, kendin uzatıyorsun!... diye güldü. O başka, o.

Sekerek uzaklaştı. Denize adım adım, alışa alışa girdi. Biraz kulaç attıktan sonra kıyıya yakın yerlerde dalma denemelerine başladı. Topلu kalçası suyun yüzünde ilk göründüğü zaman, amca heyecanlanarak:

— Hay maşallah!... demiş bulundu. Allah bağışlasın!...

Kadınların acayip bakışlarıyla karşılaşınca açıkladı:

— Maşallah güzel yüzüyor. Allah nazardan saklasın! İyi yetiştirmişsiniz. Bu zamanda çocuk yetiştirmek kolay mı, efendim?

Görümce, lâf çarptı:

— Hele kız çocuğu... Onca kurdun, kuşun arasında...

Denize yakın masalardan bir delikanlı, amcaya seslendi:

— Amcabey, sen avukatın yerinde olsaydın, ne yapardın?

Aynı masada oturan bir genç kadın:

— Siz farkında değilsiniz, dedi, avukat uyuyup uyanıp kadına dırdır edip duruyordu: «Oraya bakma, buraya bakma!» Öyle diyeceğine, kalkıp karısına arkadaşlık yapsa ya. Veya kendisi de bakmasa ya.

— Erkekle kadın bir değildir, dedi amca.

Delikanlı atıldı:

— Birbuçuktur... Erkek birdir, kadın yarımdır.

Amca, çay bardağını almaya gelen çırağa gülerek takıldı:

— Senin ablandan ne haber?

Çırak, sinirlendiğini belli etmemeye çalışarak cevap verdi:

— Selâmı var. «Beni ne zaman istetecek?» diyor. «Evlensek de bir bütün olsak» diyor. «Şimdi o yarım, ben yarım...»

Amca, Ali'yi tokatladı. Küfürlü bir ağlama tutturan çocuk, ustasından da bir tokat yedikten sonra yaşlı adamın elini öpmek zorunda kaldı.

* * *

— Su döktürmek nereden aklına geldi? dedi Neclâ.

— Başka ne yapılır? O vaziyette kalksam, hasırın sırılsıklam olduğu görülecek...

— Koskoca adam, altını ıslatıyor.

— Sorma. Bundan sonra misafirliğe gitmeye korkacağım. Bir daha o kadar karpuz yemeyeyim.

— Su sıcaktı, değil mi?

— Hiç değilse ılıktı. Hemen nereden buldun?

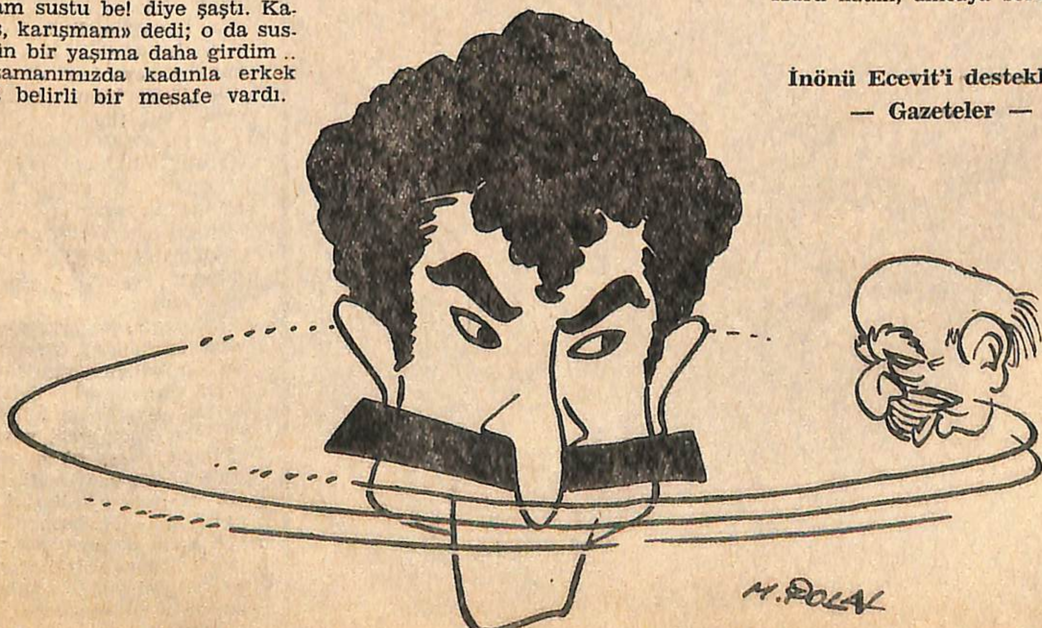
— Saçım için balkona koymuştum.

— Denk gelmiş... Yok, iyi becerdik. Yalnız sana anlatasıya kadar canım çıktı.

— Eee, ne bileyim ben? Fıs fıs

İnönü Ecevit'i destekliyor.

— Gazeteler —



UYDU!

bir şeyler duydum ama, senden geldiğini sonra farkettim. Havludan zor duyuluyor. Anlıyorum, bağıracak değilsin tabii... Ama aşkolsun, o pis hasırı bana attın. Pisliğinden başka, korkuttu da... Dünya kadar su yuttum.

— Bir şeyler yapmak gerekti, öyle değil mi?... Pisliğini düşünemedim. Yoo, pardon, arkandan koşmaya başlamadan önce düşündüm. «Bu leşi burada bırakmayayım» dedim. Sonra sana atarken unutmuşum.

— Şimdi çok kimse bana kızıyordur.

— Pek kızarlarsa, karpuz yedikten sonra üstlerine su döktürüp serinlesinler.

O sırada aklından geçeni hemen sözüne ekledi:

— Ben, bu akşam deniz yatağında yatacağım. Elâlemin döşeği batar vallahi!... Çocuk yok ki, suçu üstüne atalım.

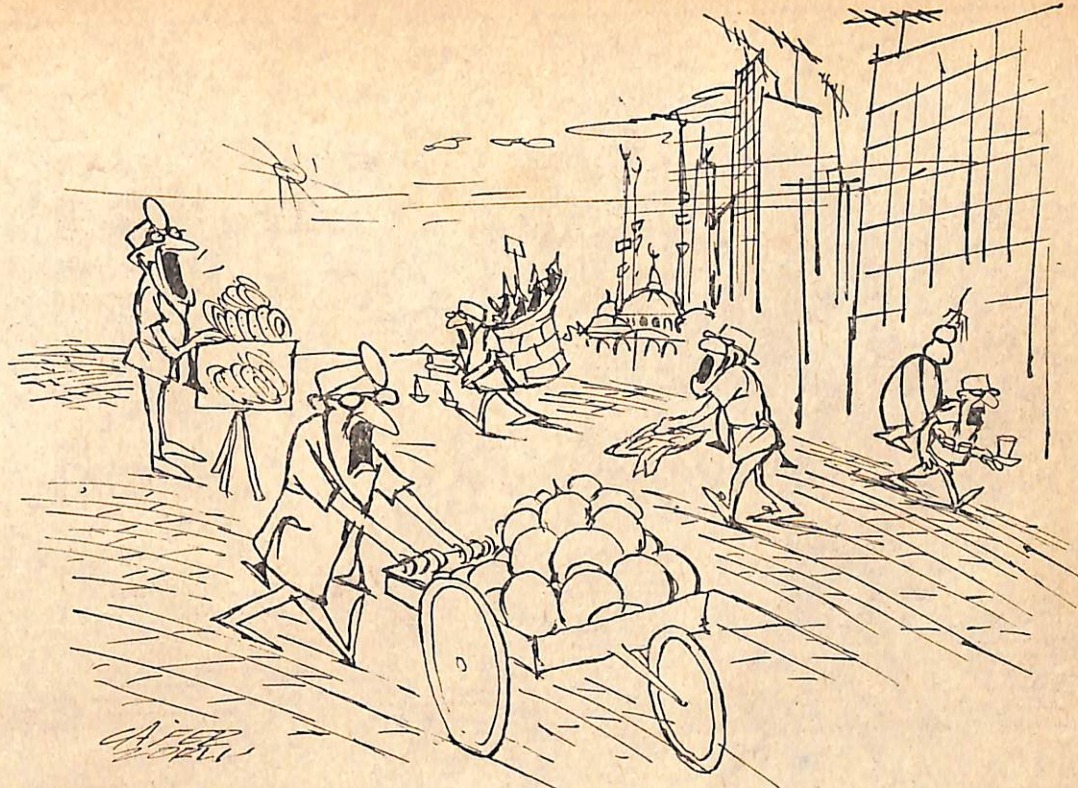
— Aaa, şaşırma!... Deniz yatağı ikimizi almaz.

— Canım sen yine karyolada yatarsın.

— Deniz yatağı olur mu biii?!.

Ben, küçük yavrumu muşambalarım; yine annesinin koynunda uyur.

Yalçın KAYA



— Doktorlar, seyyar hizmet zammı alacak. —

BİZ makarnanın boru gibi ortası boş olanına da, ıp biçimindekine de makarna der çıkarız. İtalya'da ise yalnız boru gibi olanına «macaroni» derler; ip gibi ince ve ortası dolu olanının oradaki adı «spaghetti» dir. En çok da bu ikincisini yerler İtalyanlar.

Yıllarca önce krize giren, yeni konu bulamayan, ulusal özelliği belirli film yapıp satmakta güçlük çeken İtalyan sinemacılığı Amerika'nın kovboy filmlerini taklide yöneldiği zaman bu kurdelâlara hemen «spaghetti kovboyculuğu» adı takılmış, o yüzden bütün dünya İtalyanları alaya almıştı.

Gerçekten de Amerika'nın Batı illerinde atlı sığır çobanlarının biribirleriyle dalaşmaları konusunda uydurulmuş vur kır hikâyelerinin olaylarını, tiplerini, lâflarını, kılıklarını, kısacası her şeyini maymunca taklit etmek, İtalya'da üretilen bu kopyaları Teksas meraklılarına yutturmak bir çeşit soytarılıktı.

Ama İtalyanlar bu sinema kalpazanlığını ustaca kıvırdılar, epeyce para vurdular.

Son zamanlarda —krize giren diyemem— krizden çıkmamakta direnen Türk sinemacılığı da pek parlak bir marifet deniyor:

YELPAZE

İtalyan taklitçiliğini taklit etmek.

Kalp paranın kalpını yapmak, gölgenin gölgesi olmak gibi bir şey!

Evet, bildirildiğine göre ilk «ciddî Türk kovboy filmi» çevrilmek üzere.

(Çevrilmek üzere dediğimiz, bu yazının yazıldığı sıra için. Film üretimimizin hârika hızı hesaba katılırsa, dergi basılıp yayınlanıncaya kadar çekimin tamamlanmış olması mümkündür.)

İlk ciddî Türk kovboy filmi olacağına göre, daha önce birtakım ciddiyetsiz Türk kovboy filmleri de çevrilmiş demek?

Anlaşılan biz ıskalamışız. Ya da yalnız ciddî işlere yer ayırabilen günlük basınımız o filmlerle ilgili haber yayınlamayı doğru bulmamış.

Şimdi çok şükür kovboyculuğumuzun ulaşmış bulunduğu bu ciddiyet döneminde yaratılacak olan ilk eserin başrolü de sinema çevrelerimizde Kral lâkabıyla anılan ünlü bir aktörümüze verilmiş.

CİDDÎ İŞLER ÜSTÜNE

●

Sayın Kral bu yeni saltanat ufkuna o kadar önem vermiş ki, Amerikan kovboylarının ağababası John Wayne'in şapkasından üç adet ısmarlamış. Charles Bronson'un eyer takımını getirtmiş. Eşarpların, pantalonun falan da hep büyük sanatçılarınkilerle eş olmasına dikkat etmiş.

(Umarız ki Clint Eastwood'un müthiş kovboy çoraplarından bir kaç çift edinmeyi de unutmamıştır.)

Sinema çevrelerimizdeki engin taklit enerjisine ve dehâ derecesine varan kopyacılık kabiliyetimize bakarak bundan sonraki aşamanın ne olacağını rahatça tahmin edebiliriz:

Eğer Amerikan kovboyculuğunun taklidi İtalyan kovboyculuğunun taklidi olan bu Türk filmi iyi para getirirse, bir sürü film şirketimiz Amerikan kovboyculuğunun taklidi İtalyan kovboyculuğunun taklidi Türk kovboyculuğunu taklide başlayacaklardır.

Sonuç:

Yeni bir furya...

Düzinelerle ciddî Türk kovboy filmi...

Atlı sığır çobanı kılığına girmiş, kaşlarını çatıp çifte tabancaya birden davranmış yüzlerce yağız koçyiğitimiz...

Heeeeeeeyt be!

Pardon:

Yippiiiiii!

Üstünde düşünülecek bir tek mesele kalıyor.

İtalyanlarınkine «spaghetti kovboyculuğu» denildiğine göre, bizimkine ne ad verilecek?

Şöyle, damgamızı kesinlikle belirtecek, ulusal bir yemeğimizin adı olmalı.

Hünkârbeğendi kovboyculuğu?

İmambayıldı kovboyculuğu?

Muhallebi kovboyculuğu?

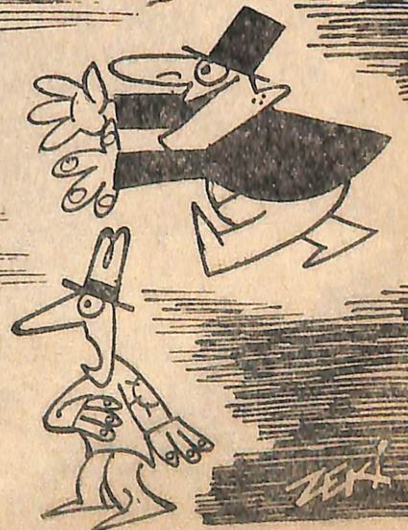
Aslında sinemacılığımıza bu yeni furyayı getirenlere fazla takılmamak gerek. Zira toplumumuzda o yönde genel bir merak var.

Filmcilik çevrelerimizin yaptıkları yanlış işlerin sonucu birkaç kötü film seyretmemiz olur nihayet. Oysa son yıllarda çok daha «ciddî» alanlarda at oynatan ve o oranda akıllı davranması gereken kişilerin ne kovboyculuklara özendiklerini gördük! Beyaz perdede değil, toplumun perdesinde ne berbat filmler seyrettik!

Öyle değil mi?

Refik ERDURAN

POLİTİKA





— Aaaa, şuna bak.. gecelikle sokağa çıkmış!..

PAZARTESİ :

Gidi köftehorlar

Olayı gazetelerde okuyan hangi vatandaş çarpılmadı önce?

«Elâzığ'da etten altmış kişi zehirlendi. Bir kişi öldü, otuzsekiz kişi komada!»

Vah vah diye dövünmemize kalmadan, bir haber de Bandırma'dan gelmez mi?

«Etli yemek yiyen onbir kişi zehirlendi. Bir kişi öldü, sekizi komada!»

Bu işte mutlak bir bit yeniği var diye kara kara düşünürken, sayfanın en alt köşesindeki küçücük bir haber, meselenin aydınlığa çıkmasına yardımcı oldu:

«Şiş, şiş köfte, pirzola gibi ızgara et yiyenlerden yüzde beş İşletme Vergisi alınacak.»

Anladınız değil mi?

Ne zam takıyorlar, ne üstündeki fiyata bakıyorlar. İki lokma et yemek için dünyanın parasını sayıyorlar da, sıra vergiye geldi mi % 5'i kurtarmak için hemen zehirlenmeye kalkıyorlar!

SALI :

O kolay

Haberleri dinlemek amacıyla radyoyu açıyorsunuz, bir müjde geliyor kulağınıza: «Eminönü kurtarılabilir.»

Gazeteyi açıyorsunuz, bir uzmanın makalesi: «Eminönü kurtarılabilir.»

Meslek bilgisine güvendiklerinize soruyorsunuz, cevap aynı: «Eminönü kurtarılabilir.»

Durakta, taşıtta konuşulanlara kulak misafiri oluyorsunuz, fikirler aynı:

«Eminönü kurtarılabilir.»

«Yahu o dediğiniz Haliç'te batan araba vapuru» diyorsunuz. «Elbet kurtarılabilir. Biz pislik içindeki, bakımsızlık içindeki, kontrolsuzluk içindeki İstanbul'u soruyoruz.»

Bu kez hep birlikte cevap veriyorlar:

— Onu Allah bilir!

— Anne, şurada iki sulu adam var.. ko

ÇARŞAMBA :

Hoca başkentte

Adına düzenlenen hafta nedeniyle Ankara'ya da uğrayan Nasreddin Hoca'nın Başbakanla görüştüğü sıralarda, partisinin bir ilçe toplantısına katılan MP. Genel Sekreter Yardımcısı Çiçekdağ, basın aracılığıyla hükûmete soruyor:

«Reformlar ne zaman gerçekleşecek?»

Sonucu bilmiyoruz ama sanırız Hoca verecektir cevabı:

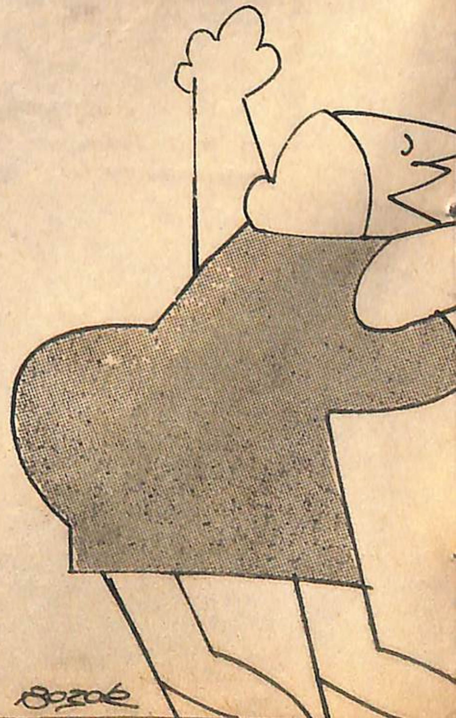
«Hele tasarılar bir bitsin, memleket genel seçimlere gitsin, vatandaşın oy verdiği parti iktidar olunca,

Ye
gü

— Öksürük ilâçları



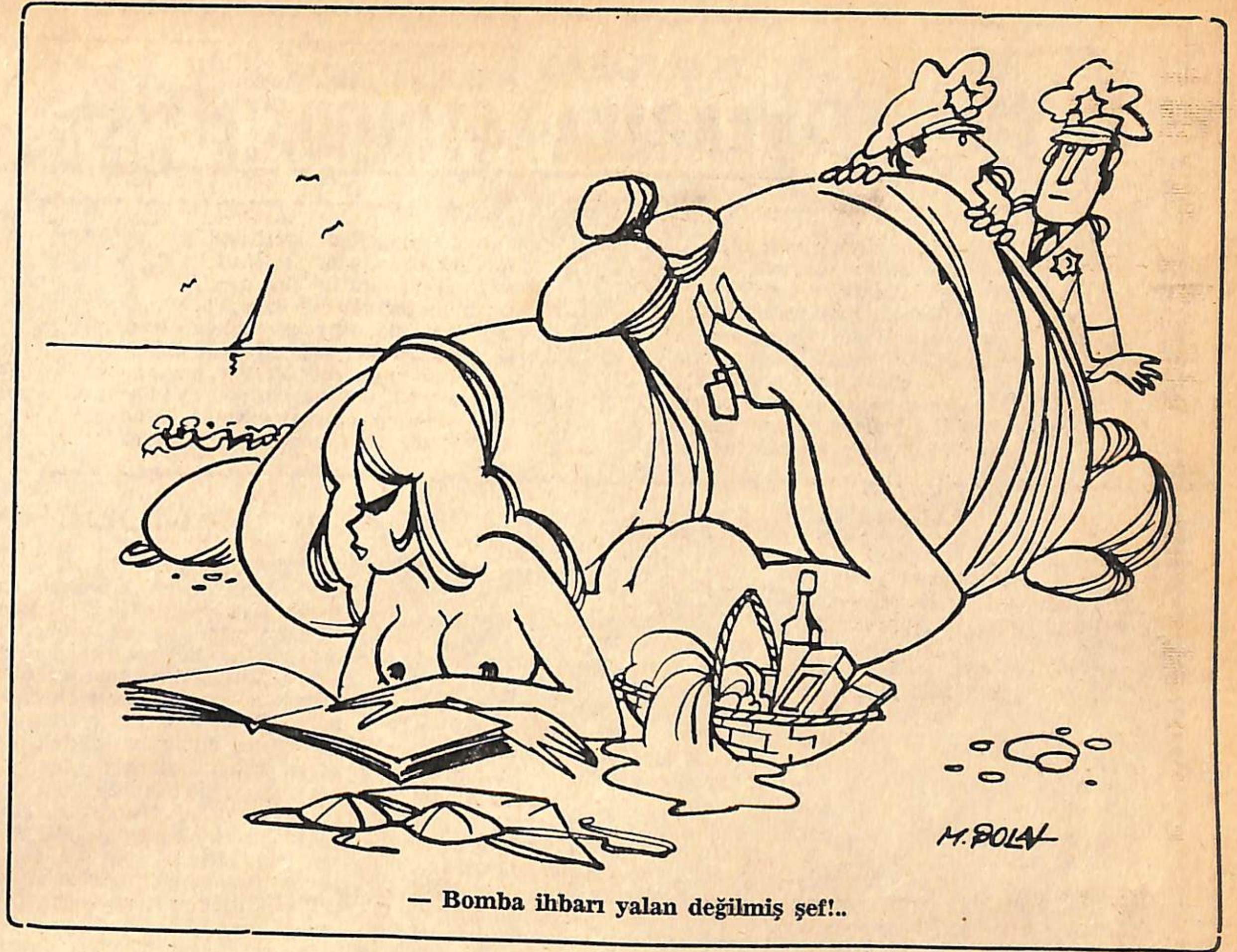
Saçlarda yaz modası!



— Müsrif herif.. bol keseden öks



...rı getir de evin su işini halledelim!..



— Bomba ihbarı yalan değilmiş şef!..

o iktidar en işe yarar elemanlarıyla sağlam bir hükûmet kurunca, hepsinden önemlisi benim göle çaldığım maya tutunca, reformlar da gerçekleşmiş olacaktır.»

Ama bu cevabı da yeterli bulmayıp «Ne zaman?» diye sorarsanız eğer, o kadarcık şeyi de siz hesaplayıverin birader!

PERŞEMBE :

Kala kala

İstanbul, sivrisineklerin istilâsına uğradı.

İstanbul Adliyesi pirelerin hücumuna uğradı.

İstanbul'un bazı semtlerini sel aldı.

Fırtına, İstanbul'da büyük tahribat yaptı.

Hey gözünü sevdiğim İstanbul'u... Ne sağlam malzeme kullanmış seni ilk yapan!

CUMA :

Neden?

«Elektriğe ve suya zam yok» diyen Enerji ve Tabiî Kaynaklar Bakanı, konuşmasını bir rica ile bitirmiş: «Sık sık muslukları açıp, elektrik düğmelerine basmayın.»

Niçin?

Her halde bakanlığının mahçup olmaması için.

Zam yok, ışık ile su zaten yok da...

CUMARTESİ :

Garip bir araştırma

Türkiye'de 862 bin aile kira veriyormuş.

Peki, kalanı?...

Bilgi yok. Ya ev sahibine takıyor, ya izini kaybetmeye bakıyor, ya da soluğu icra dairesinde alıyor!

PAZAR :

Merak bu ya

Dert, dünün bugünün derdi değilmiş meğer. Hayat pahalılığı ile mücadele taaa ikibin yıl öncesinden başlamış.

O çağlarda pahalılık varmış da, sebze meyve fiyatları ne durumdaymış diyeceksiniz.

Kimbilir?

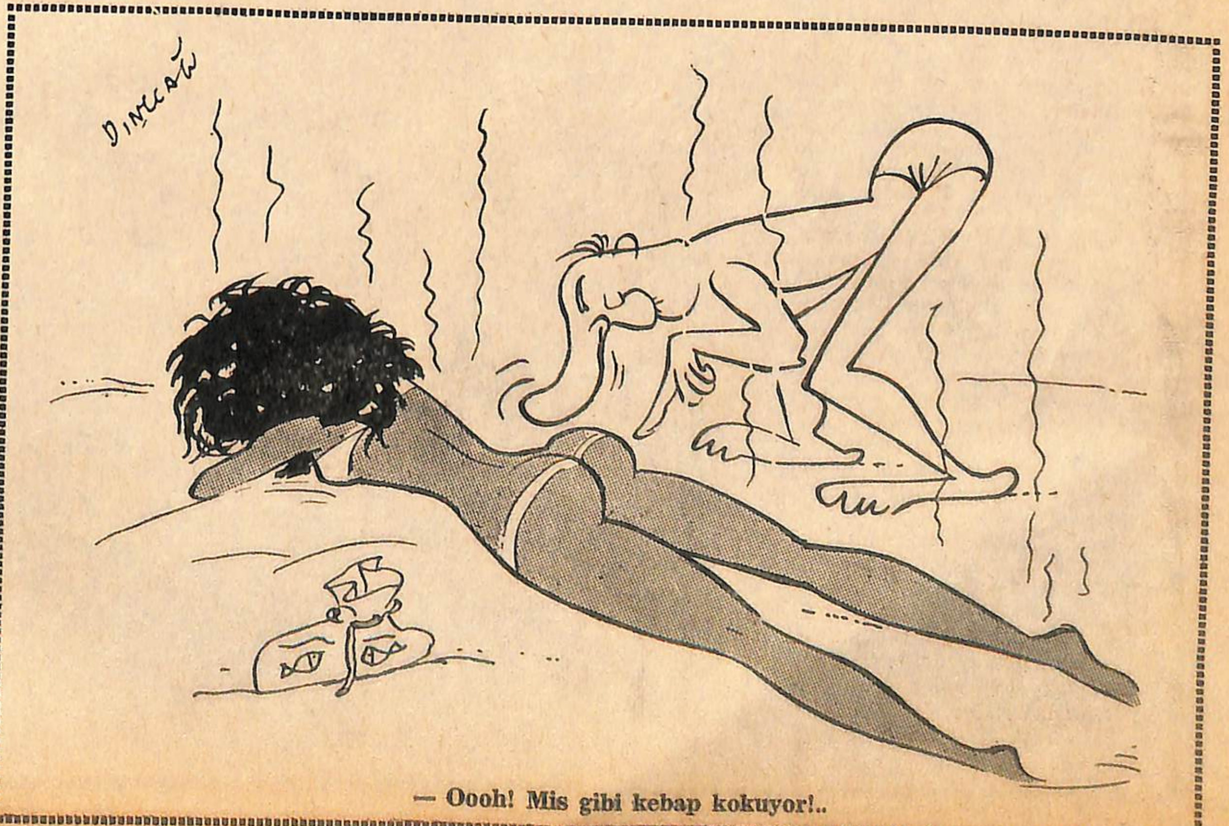
İkibin yıl öncesinin insanı, mümkün olsa da bir saatliğine yeniden dünyaya gelse, sanırız bir zayıflaya küçüle noktalaşan âdemoğluna bakardı, bir fiyatlara, kazançlara bakardı, bir «Gıda maddesi» diye yenen yutulanlara bakardı, «Yerime başka birini atamanızı...» diyerek hemen istifayı çakardı!

Vedat SAYGEL

...nalanıyor. —



...p tıksırma.. ezerim seni!..



— Oooh! Mis gibi kebap kokuyor!..



50 YILIN AKBABA ANTOLOJİSİ

DERLEYEN: KUDRET SİNAN



BİR DOSTA ŞİİR

Hem Dicle'ye hem Fırat'a vardım,
En paslı dem-i hayata vardım.
Artık Mayısım, Haziranım yok;
Ocak'ı geçip Şubata vardım.
Tam köprü başında şöyle durdum:
Bak şimdi, dedim, Sırat'a vardım.
Sanat, a gönül, uşak olur mu?
Bir darbe görse de şakk olur mu?
Bir şal gibidir o nazlım benim,
Her belde gidip kuşak olur mu?

Oldum feleğin elinde bir kav,
Artık her oyunda der miyim: Dav?
Ben kendimi hicvederdim evvel
Olsaydım eğer cihanda heccav!..
Kim der ki esir-i matem olmam,
Cânan ile yâni hemdem olmam?
Ruhumda eser sertlik havası,
Poyraz olurum da meltem olmam.
Her şey olurum cihanda, lâkin
Ben aklı başında âdem olmam.



FAZIL AHMET AYKAÇ

YATAK ÜZERİNE

Ev eşyası arasında insanların yaşayışı ile en çok ilgili bulunanı şüphesiz yataktır.

Ömrün başlangıcında yatağın önemi gerçi pek anlaşılmaz. Yeni doğan yavrunun yatağı, üç beş yaşına kadar, daha çok ana kucağıdır. Uykusunu da şunun bunun kucağında geçirir.

İlk gençlikte ise yatmak için her yer müsaittir. Bir ağaç gölgesi, bir yığın ot, kumlu bir sahil, bir kahve peykesi, bir tren minderi, hattâ bir çuval parçası bile en rahat döşeğin yerini tutabilir. İnsan yirmi yaşlarına kadar genellikle kalenderdir.

Yirmi yaşından sonra yatak veya hiç değilse kanape, koltuk gibi eşyaya ihtiyaç duyulur. Bununla birlikte bozuk yaylar, kıtık şilteler, ot minderler hâlâ hoş görülür. Dördüncü sınıf bir otelin topal karyolası bile çekilir. Bu yaşta —çift olmak şartiyle— samanlık seyran olur. Ama yaş ilerleyip de kırkı bulunca vücut tam bir rahatlık ister. «Bir abam var atarım — Nerde olsa yatarım.» prensibinin öyle pek değeri kalmaz. Aşkın kâşânesi olan yatağı, insan, artık süslemek kaygısına düşer. Ot minderin yerini yaylı somya alır. Şilteler, yorganlar pamuk ve yastıklar kuştüyü dolar. Aşk bu yaşta huzura düşkündür.

Elliden sonra bu istirahat arzusu meraka dönüşür. Bir tek kişi için fazla geniş, iki kişi için dar olan karyolaya, yâni karı-koca yatağına veda edilir. Düğün günü kocakarıların: «Allah ikinizi de bir yastıkta kocatsın inşallah» diye etmiş oldukları duanın hükmü ancak buraya kadardır. Yalnız yatmak, kışın bacakları karna doğru büküp yazın şiltenin üzerinde serin serin yuvarlanmak ne kadar tatlıdır.

Yatağın da, tıpkı insanlar gibi, yükselme ve yükseldiği mevkiden düşme devreleri vardır.

O, bazan bir yuva gibi neşe dolu, bazan bir mezar gibi sessiz ve soğuktur. Kâh süslü gelin yatağı, güzel rüyalar yatağı, genç kız yatağı, baygın ve baş döndürücü kokularla dolu aşk yatağı olur.. içinde pembe dolgun vücutlar, ipek, bürümcek, dantel kombinezonlu kadın vücutları yatar.

Kâh talihi değişir; dallı basma entarili, takkeli, örme fanilâlı, hantal vücutları içinde barındırmaya mecbur olur.

— Biraz öteye git yahu!...

— Öyle örtmesene, terliyorum.

— Niye açıyorsun? Görmüyor musun üşüyorum?...

— Ayaklarını çeksene, buz gibi...

— Yine mi kalkıyorsun, bu kaçıncı oldu?

— Yüzüme karşı üflemesene, boru gibi soğan kokuyorsun.

Gibi tatsız konuşmaları dinler durur.

Yatak, evlenme mutluluğunun en önemli bir yeridir. Onu seçerken uzun uzadıya düşünmek lâzımgelir. Şeklinin, donatımının zarif, câzip olmasına dikkat etmelidir. Unutmamalıdır ki ömrünüzün yarısı bunun içinde geçecek; emelleriniz, arzularınız, bütün hazlarınız burada tatmin olunacak, hattâ —söz aramızda— yarınki nesillerin temeli burada atılacaktır.

MODERN VAIZLAR

Ey cemaat!.. Vaız dinlemek mezattan eşya almaya benzer. İnsan ekseriya zanneder ki mezatta hem çok şey bulacak hem de kelepire konacaktır. Ama aslında gerçek bunun tam tersi olur. Onun için mezat gibi yerlerden çok zaman elimiz boş olarak döneriz. Zaten birimizin işine gelen eşya öbürümüze mutlaka fayda vermez. Nasihatler, gerçekler de böyledir. Meselâ Hasan için, Mehmet için son derece hayırlı olan bir sözden Murat'la Nuri zarardan başka bir şey görmeyebilir.

Demek oluyor ki vaızı daima Yaymacı'larda dolaşır, yahut Mahmutpaşa yokuşunda lâstik ayakkabı seçer gibi dinlemeliyiz. İşittiğimiz lâkırdıların içinde eğer hesabımıza uyanını bulursak alırız ve Allah'a şükrederiz. İşte o kadar.

Sonra öte yandan bir vaiz de unutmamalıdır ki vereceği en iyi vaız mutlaka aktar dükkânına benzeyen vaızdır. Yâni nasıl bir köşe aktarında hem zencefil, hem kremtartar, hem kişniş şekeri, hem de damga puluyla gergef iğnesi bulunuyorsa, bir vaiz efendinin sözleri de küçük küçük birtakım kutular haline gelmeli ve içlerinde her fikirden, her düşünce ve faziletten zamana ve mevkie göre beş on dirhem, beş on miskal olsun saklı olarak durmalıdır. Ta ki hiçbir müşteri aradığını bulamadan geri dönmesin.

Malûm ya müşteri aldanmaya razı olur, kötü şeyi almaya katlanır, fakat aradığını bulamamaya tahammül edemez. Nasihat isteyenler, vaız dinleyenler de tamamiyle böyledir. Çünkü insanlar nasihat almaya giderken yüzde doksan nasihatten başka bir maksat takip ederler. Yâni isterler ki kendi kanaatlerine, kendi arzularına başkalarının sözlerinden bir destek bulsunlar.

İşte bundan dolayı ben de diledim ki bugünkü vaızım küçük bir bakkal dükkânına benzesin; fakat ramazan hazırlığı görmüş bir bakkal dükkânına. Yâni sözlerimin tavanından güllâçlar sarksın ve fikirlerim çuval çuval kahveye, pirinç ununa, kesme şekerlerle, şişeler dolusu çiçek suyuna benzesin. Yazık ki gönlümün istediğini yapmaya dilimin kuvveti yok. Bundan dolayı işte aşağıya küçük bir hevenk takıyorum. Beni denleyenlere: «Şunu yapın, bunu yapmayın...» gibi birtakım kuru yemişler ikram etmektense bazı görüp işittiklerimi o hevenge takacağım. Beğenenler istediklerini koparıp alsınlar. Benden yana hava hoş...

Kendi kendime diyorum ki: Hayatta nelerden pişman oldum? Bu soruya içimden aldığım cevap şudur:

Doğru söylemekten yüzde doksan, yalandansa binde bir.

Utanmamaktan hiçbir vakit, utanmaktansa hemen her zaman.

Büyüklere yaltakçılık etmeyeceğim diye küçüklere yaltakçılık etmekten.

Şunu bunu övmek gibi mükemmel bir yükselme yolu varken, bu yolu bırakıp şuna buna hiciv yazmaktan.

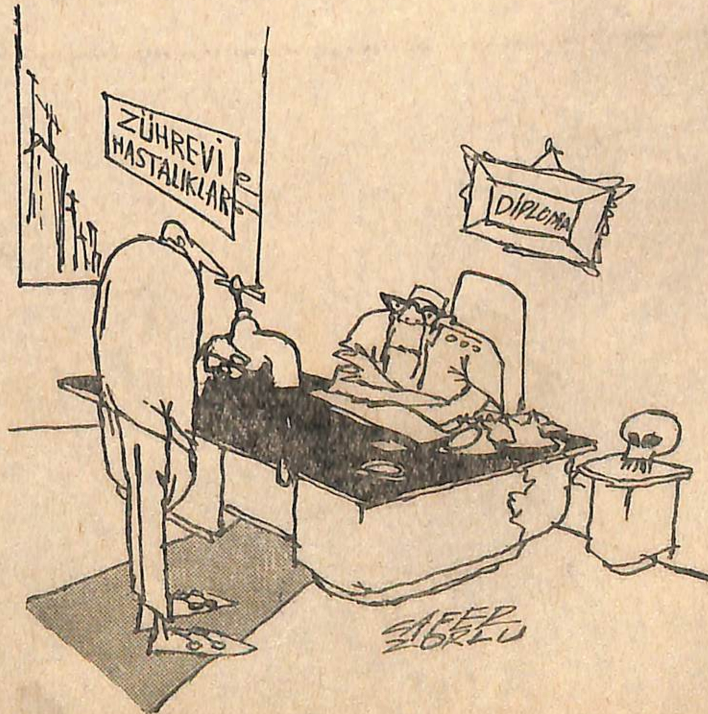
Evlilikten ve bekârlıktan.

Öğretmenlikten, yazarlıktan, özellikle de şu vaizlikten.

Ey cemaat, bugünkü vaızımız bu kadar.

EVLİLİK HAKKINDA FELSEFE

- Evlilik tıpkı tren yolculuğuna benzer: Vagona iki kişi olarak bindiğiniz halde, ineceğiniz istasyona vardığınızda kalabalık olursunuz. Yolda ise çoğu zaman gözünüze kömür ve duman kaçmış ve etrafınızı hakkıyla göremeмişsinizdir.
- Manikürcüler için ceza kanununa bir madde koyulmalıdır: Kocalarını tırmalayan kadınların suç ortakları oldukları için.
- Kadınlar sabahları erken saatlerde, hamarat oldukları için değil, kocalarının ceplerini karıştırmak için yataktan fırlarlar.
- Karı-koca sevgisinde ilk günkü sıcaklığı aramak, düğün günü açılan bir şişe şampanyanın on sene sonra da hâlâ köpürmesini istemek gibidir.
- Evlilik bir salıncaktır. Üzerine çift binip gökyüzüne çıkmak istediğiniz halde durmadan yere doğru inersiniz. Sonra da ya ip kopar, yahut gönlünüz bulanır, bırakırsınız.
- İnsan hayatta iki kere mesut olur: Bir evlendiği gün, bir de karısını boşadığı gün.



Yazısız

TURİSTİK GEZİLER











TURIZMİN insanı boğacak hale geldiği şu günlerde, size turistik bir tarife verelim. Bu tarifeyle hareket eden bütün yerli ve yabancı turistler, hem nerede yatacaklarını, ne yiyeceklerini, ne içeceklerini bilirler, hem de nerelerde gezeceklerini ayarlarlar... Bu tarifeyi verirken, her bedene ve her keseye uygun şartları göz önünde bulundurarak hareket ediyoruz... Yetişemeyen, arkadaki otobüsle gelebilir...

EFES — Efes, tarihten beşinci zaman önceki zamanlarda kurulmuş bir tarihî âbidedir. Burada eski eserlerin yanında, yeni dükkânlar açılmıştır. Köftesi ve kaymağı meşhurdur. Otel yoktur. Fakat açıkta kalınabilir. Efes'in birası ve üzüm suyu da meşhurdur. Eskiden şarap ilâhı Baküs gelerek buralarda şarap içerdi. Fakat zamanla meyhaneci Sabahattin ile arası açıldığından şarabı kesti, rakıya başladı. Efes'te sıcaktan nefes almak zordur. Ayak yoluyla gidildiği gibi her gün İzmir'den saat başı tren kalkar. Trende yer bulmak için erken kalkmak ve büyük bir dövüşü göze almak lâzımdır. Efes'e gelen her turist ayrıca yerlerde bulunan tarihî taşlardan toplayabilir. Daha büyük tarihî kalıntıları götürmek için nakliyat şirketlerinin büroları açılmıştır. Geçenlerde meşhur Afrodit'in 1390 kilo gelen heykelini üç Mezopotamyalı, kamyona yüklerken yakalanmışlardır. Siz öyle yapmayın. Daha küçük eserleri cebinize sokun. Çıkarken üstünüzü arayanlara nefis Cumaovası incirlerinden avanta vermeniz imkânı vardır. Efes'in çok turist çekmesinin bir sebebi de bu olsa gerektir...

BODRUM — Eski Kilonoça'da Beodraum ismi geçer. Sonra zamanla Bodrum olmuştur. Mandalinası ve ahtapotu meşhurdur. Denize giren herkesi zehirli akrep balıkları da sokabilir. Onun için Bodrum'a giderken yanınıza balık zehirini geçirmeyecek lâstik ayakkabılar alınız. Otelleri kazık sayılmaz. Bir kişi yemek içmek ve dışarıya çıkmak dahil 600 liradır. Bodrum'da da eski eser kaçakçılığı yapılır. Yunan adalarından dalıp denizin dibindeki testileri çıkarmak için özel bir gizli teşkilât kurulmuştur. Bodrum kalesindeki büyük taşın yarısının bu şebeke tarafından motorla götürüldüğü düşünülürse bu işin çekiciliği kolayca meydana çıkar.

Bodrum'da denizin dibi o kadar eser doludur ki, yüzerken insanın ayağına, batmış hazine dolu gemiler çarpar. Biraz dalış bilen biri on dakikada büyük bir hazine çıkarabilir. Bu yüzden Bodrum'a rağbet artmıştır. Evlerin bahçelerinde bile kral Krizoz zamanından kalma saksılar, kavanozlar ve aynalar vardır. Bu aynalar çarşıda beş liraya satılmaktadır.

AKÇAY — Akçay, yerin dibinden çıkan sıcak labredor ceryanıyla çok ziyaretçi çeker. Günden güne kazıklaşan motel fiyatları ve lokanta tarifelerindeki yükseliş Akçay'ı turistik bir havaya kolayca sokmuştur. Domates, patlıcan, fasulye gibi sebzeler İstanbul fiyatınadır. Ayrıca motellerde yer bulmak yüzünden perişan olmak işten bile değildir. Yaz aylarında ana baba günü olan Akçay'a daha çok Ankara'lılar rağbet ederler. Gene de çok şirin bir yer olan Akçay'a gitmek için bir sebep yoktur. Çünkü o sahiller boştur ve biraz çadır ve yiyeceği olan herkes kamp kurabilir. Fakat bu kamplar da bilhassa ecnebi turistler tarafından kurulur. Yerli turistler paraları ve akılları fazla olduğundan Akçay'da 800 kuruşa bir köfte yemeye bayılırlar.

ERDEK — Türkiye'nin en cazip ve en çok yerli turist çeken bir cennetidir. Barakalardan bozma sahil kampingleri ve moteller aile pansiyonu numarasıyla sivrisinekle karışık adamı adamakıllı sokarlar. Erdek'e Bandırma'dan gemiyle veya otobüsle Bursa üzerinden gidilir. Ankara, Adana ve İstanbul sosyetesinin devam ettiği Erdek, gerçekten renkli bir turistik yerdir. 16 milimetrelik yazlık sinemalarında filmler sık sık kopar. Gençlerin gece gittikleri açıkhava diskotekleri nefistir. Fakat Erdek bir yazar için çalışılacak yer değildir. Çünkü sivrisinek ve şişman hanımların gürültüsü çekilmez...

KİLYOS — Bilhassa İstanbulluların gittiği turistik bir yerdir. Yalnız Karadenizin zalim ve hain dalgalarında senede en aşağı elli kişi boğulur. Turistik tesisleri filmcilerin uğrak yeridir. Yerli film artistlerine burada bol bol rastlarsınız. Türkân Şoray veya Filiz Akın'la yanyana yüzebilmek imkânı vardır. Fakat filmciler bırakmaz ve adamı döverler. Kilyos'un tahlisiyesi çok meşhur olup kış aylarında karaya oturan gemileri bir türlü kurtaramaz.

Kilyos ayrıca kaçamak yapan âşıkların buluştuğu ve gittiği bir yerdir. Biraz ilerdeki Kısırkaya'da da hızlı muhabbet olur.

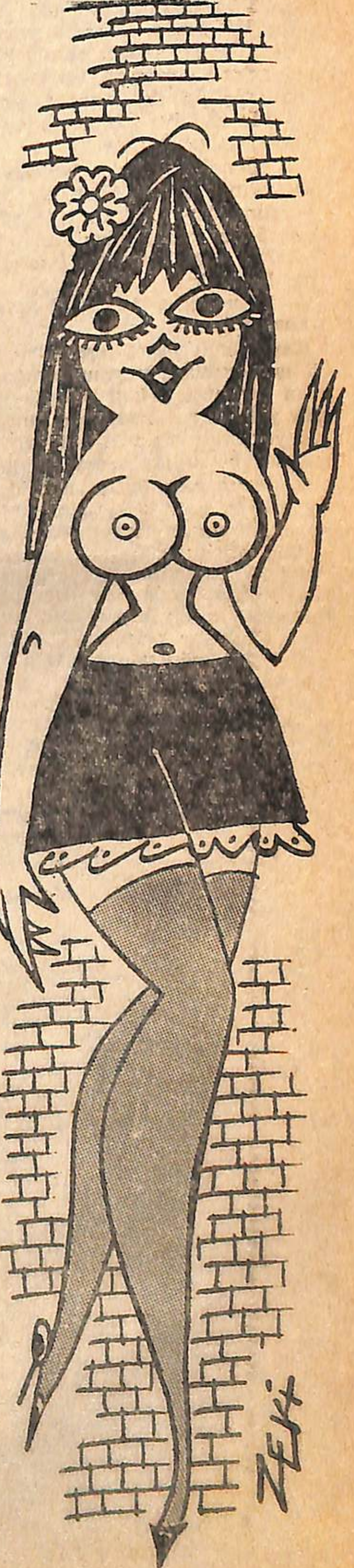
KUŞADASI — Tatilköyü kurulduktan sonra Kuşadası artık süper turistik bir yer olup çıkmıştır. Lokması ve hokkası meşhurdur. Denizi biraz tuzlu olmakla birlikte tansiyonu olanlara tavsiye edilmez. İzmir'in zenginleri Kuşadasında tatillerini geçirirler. Nefis çıpura balığının porsiyonu sadece 50 liradır. Yabancı turistlerin çok rağbet ettiği malûm olduğunu düşünerek lisan öğrenerek burada yabancı turist kızları araklamaya çalışan yerli delikanlılar için bulunmaz yerdir. Moteller ateş pahasına olduğundan dağlarda çadır kurup sahile inmek daha doğru olur. Fakat dağlarda da ayılar olduğundan bu da tehlikelidir.

ÜRGÜP — Arkeoloji ve manapoloji ilmine meraklılara göre bir yerdir. Biribirini arayanlar Ürgüp'te katiyen biribirini bulamazlar. Çünkü mağaralar ve peri bacaları o kadar çoktur ki adam başına 600 peri bacası düşer. Yabancı turistlerin bayıldığı bu mağaralarda bizim alışmadığımız sahneler döner. Motel yoktur, herkes mağaralarda yatar. Ufak boy bir peri bacasının günlük fiyatı 490 liradır. Fakat herkes peri bacasında yatmaz. Çünkü insanın üstü başı simsiyah olup çıkar. Ürgüp'ün üzümü ve kavunu meşhurdur. Eskiden Asteksler'in oturduğu iddia edilen peri bacalarında resimler ve fotoğraflar vardır. Bu resimleri ve fotoğrafları buralara kimin yapıp astığı hâlâ bilinmemektedir. Bunu meydana çıkarmaya çalışan profesör Herdi Vaston, yanındaki yüzyirmi kişilik heyetle kaybolmuştur.

EN İYİSİ NERESİ? — Cebinde para olup oraya buraya gitmeye meraklı olanlara bir liste verdik. Giden gider, gitmeyen gitmez. Fakat bana kalırsa, lokantasıyla, moteliyle, servisiyle, garsonuyla daha turistik olmak için çok çalışmak lâzımdır. Şaka yollu yazdığımız bu yazıda biraz gerçek payı vardır. Turizmi öğrenmek için ne gibi bir yol tutmak lâzım geldiğini henüz kimse bilmemektedir. Gün geçtikçe artan turist kalabalığı içinde, her yolunu bulanın bir turistik tesis açması da sedece yolunu bulmak bakımından dikkate değer. Gerek yerli, gerek yabancı turist olarak gittiğiniz yerde rahat edeceğiniz gün rahat edeceğinizi umarım. Başka bir şey varsa, bilen söylesin, biz de öğrenelim.

Suavi SÜALP





— Çılgın kız.. sutyen almaya gidiyormuş!..

FENER ALAYI

muzaffer İZGÜ

— İlçenin eşrafından sadece Omer efendinin arabası vardı, o da 1954 model bir cipti. Ondan gayrı, ilçede özel araba yoktu. İlk kez kaymakam bey aldı...

— Evet, dedim ilçede konuğu olduğum arkadaşa.

— Sonra kardeşime diyeyim, hani bilirsin ilçe ufak yerdir, buradaki herkes biribirini tanıdığı gibi, biribiriyle de dosttur... Hele arabayı alan kaymakam bey olunca işin rengi daha başka... Bilmem ben pek araba markalarını, işte şöyle tek kapılı bir araba. Eee kasabalı bu, nasıl girecek kaymakamın gözüne, hele hele memurlar, kaymakamın gözüne girmek için can atıyorlar... Bilirsin, bir geleneğimiz vardır bizim, birisi ev alınca ona bir hediyeyle gideriz... Düşünmüş taşınmış bizim mal müdürü, ev alınca hediye alınır da, araba alınınca neden olmasın, demiş, hemen gitmiş il'e, almış gelmiş kocaman iki tane boncuklu tüylü yastık, sarmış sarmalamış bir kâğıdın içine, çıkmış kaymakamın huzuruna:

— Efendim, demiş, mübarek olsun, uğurlu olsun, Allah kazalardan korusun, size küçücük bir hediyem var, lûtfen kabul buyurun...

— Ne o Mahmut bey? diye sormuş kaymakam.

— Efendim, demiş mal müdürü, arabanız için...

Kaymakam bey teşekkür etmiş, almış yastıkları, koymuş arabasının arka tarafına... Hani pek de yakışmış yastıklar... Dedik ya burası ufak yer diye, hiç mal müdürü, kaymakam beyin arabasına bir hediye alır da, doktor durur mu, doktor da gitmiş, hani şu başını sallayan köpekler vardır ya, onlardan almış gelmiş bir tane... İşte ondan sonradır ki kardeşim, bir yarıştır başladı ilçenin içinde, kaymakam beyin arabasına şunu bunu alan alana... Hangisinden anlatmaya başlasam ki?... İki gün sonra arabanın ön tamponunda iki tane balon gibi kırmızı kırmızı toplar gördük. Bir gün sonra da bunları kaymakam beye hediye edenin kim olduğunu öğrendik, Sağlıkçı İhsan beymiş... Sağlıkçı İhsan bey, kaymakam beye bir hediye alır da, ilçenin yerlisi olan öteki sağlıkçı Halil bey hiç ondan aşağı kalır mı? Olur ki kaymakam bey sadece bu yönden insana her hangi bir kin bağlayabilir, diyebilir:

— Yoksa Halil bey benim arabama güle güle binmemi istemiyor mu? diye.

Almış izini Halil bey, uçmuş gitmiş il'e, bir baktık Halil beyin elinde acayip bir kutu. Sorduk:

— Amanın Halil bey, o da nedir ki?

— Hiç canım, Allah kazasız belâsız bindirsin, bizim kaymakam beyin arabasına...

— Ne aldın?

— Korna canım... Hani şu dara ri ra ra, diye öten kornalardan...

Devrisi günü kaymakam beyin arabası, ilçenin dar sokaklarından dara ri ra ra diye geçmeye başlayında, ufaklı büyüklü tüm memur arkadaşlar düşünmeye başladılar:

— Yahu gördünüz mü şu sağlıkçı Halil beyi en kıymetli hediyeyi verdi, kaymakam bey her kornaya bastıkça, sanki korna Halil Halil diye bağırıyor, ve hediyeyi verenin kim olduğunu kaymakam beye hatırlatıyor...

Tahrirat kâtibi Rauf beyin sekiz çocuğu olduğu için adamcağız, sadece bir aynayla yetindi... Kaymakam bey de o aynayı arabanın sol tarafına taktırdı... Bu kez sağ tarafın boş olduğunu nüfus dairesinin yerli odacısı Hıdır efendi gördü, koştu gitti bir gün, öteki aynanın aynısından bir tane alıp getirdi, kaymakam beye hediye etti...

Eee, tapucu, ilçenin önemli memurlarından... Bu bakımdan öyle bir şey hediye etmeli ki kaymakam beyin arabasına, hediye kendi gibi büyük olmalı. Netekim bir hafta arasında odacısı arkasında, kendi önde girdi kaymakam beyin odasına. Odacının elinde kocaman bir bagaj duruyordu. Kaymakam bey çok memnun olmuş, hani pek de beğenmiş bagajı, hemen o günü doktorun şoförüne monte ettirmişti... Kurnaz Hilmi bey, gitmiş il'e, aramış taramış, küçücük bir araba vantilâtörü bulmuş, getirdi kaymakam beye verdi... Hele ondan üç gün sonra tarımcı Ziya bey, öyle



güzel dört tane lâmbayla geldi ki kasabaya, lâmbaları görenlerin ağzı bir karış açık kaldı. Kaymakam bey, bu dört güzel lâmbayı, arabasının dört köşesine taktırdı. O gece kaymakam beyin arabasını görenler fener alayı var sandılar. Rengârenk, pırıl pırıl yanıyordu dört lâmba da... Galiba kaymakam beyin çok hoşuna gitmiş olacak bu lâmbalar, her gece çıkıp gezer oldu... Ah o ufak insan olmanın verdiği sezinleme duygusu, hemen iki gün sonra kaymakam beyin arabasının yanlarında dört güzel lâmba daha gördük, üstelik bunlar sadece yanmıyor, yanıp yanıp sönüyor, her yandıktan sonra da başka renge bürünüyordu. Söylediklerine göre bunları hayvan memuru Nuri bey, Almanya'dan gelenlerden zorla almıştı... Meğer ilköğretim müdürü Kâmil bey kimselere bir şeyler çıtlatmaz, kaymakam beyin arabası için çok orijinal bir hediye hazırlatırmış ildeki bir ustaya... Bu hediye arabaya takılıncaya dek haberimiz olmadı. Ama bir akşam kaymakam beyin arabasının önünde koskocaman renkli ışıklarla aydınlatılmış «ALLAH KORUSUN» yazısını görünce, hepimizin ağzı bir karış açık kaldı. Galiba Sıtma Eradikasyoncusu Cahit bey, ilköğretim müdürü Kâmil beyden esinlenmiş olacak, o da başka bir yazı yazdırdı geldi ışıklı censinden. Üzerinde kaymakam beyin adı soyadı yazılıydı... Kaymakam bey kimsenin hatırını kırmamak için kim ne hediye getirirse, arabanın boş bir yanını buluyor, takıyordu. Netekim Cahit beyin hediyesini de arabanın tam arkasına, camın üst kısmına oturttu... Eh artık o günden sonra kaymakam beyin arabası geceleri sokağa çıkınca sanki araba gitmiyor, uluslararası İzmir fuarı ayaklanmış gidiyor gibiydi... Ormancı Halûk bey de hediyesi orijinal olsun diye, kocaman bir kaplumbağa kabuğu getirdi verdi kaymakam beye... Kaymakam bey onu da taktı otomobilinin içine... Ferdi bey, iki tane Türk bayrağı aldı, Hamza bey, iki tane flâma... Ama flâmaların ne flâması olduğu belli değil, yarısı sarı, yarısı boz bir renk... Kaymakam bey, onları da arabanın ön tarafına birer karış arayla taktırdı doktorun şoförüne... Necati bey, nereden bulmuşsa bulmuş, çok orijinal iki anten getirtmiş, galiba Almanya'da damadı olacak, o göndermiş olsa gerek... Dedik ya kaymakam bey kimsenin hatırı kalmasın diye gelen hediyeye arabada bir yer buluyor, bu antenleri de arabanın arka bagajının iki yanına monte ettirdi... Eee, arabanın üç yanında anten var, bir yanı boş, hiç olur mu, hem ucuz, hem gerekli, Yusuf bey koştu gitti il'e, upuzun bir antenle çıktı geldi... Fakat Hayrullah beyin ondan haberi yok ki, o da antenle çıkıp gelince, kaymakam bey ne yapsın, birini boş kalan sağ ön tarafa taktırdı, bir tanesini de arabanın tam tepesine monte ettirdi... O zaman araba döndü su kenarındaki kavaklığa... Hele bu da bir şey değil, posta müdürü tellerin ucuna dizdiği küçük küçük ampulleri getirip kendi elceğiziyle antenden antene dolaştırınca, bizim kaymakamın arabası bu kez luna parka döndü... Amma adamın Allahı var, hiç kimse kırılmasın, aman benimkini beğenmemiş demesin diye, her kim ne hediye ediyorsa, takıp takıştırıyor arabasının orasına burasına. Bir hafta sonra kaymakam beyin arabasını dört farlı, onbeş gün sonra da altı farlı gördük... Kaymakam bey bir düğmeye basmaya görsün, farların altısı birden her tarafı ışığa boğuyor, hele bu arada, akümülâtör iyi şarj tutmuşsa, bir de tepelerin, yanların lâmbalarını yakmıyor mu, sırf millet geceleri kaymakam beyin arabasını görmek için dışarıya çıkıyordu...

Bir gün bir baktık, köpeğin yanı sıra bir de kedi başını sallıyor... Derken arkadaki hayvan üçleşti, onların yanına bir de timsah geldi... Timsah da aynı ötekiler gibi hem başını sallıyor, hem de ağzını açıp açıp kapıyordu. Onun ardından, hayvanların yanında bir başka hayvan daha gördük, bu da bir sincaptı... Manifaturacı Vecdi efendinin oğlu Almanya'dan izinli gelince, bu kez arabanın arka tarafı tam hayvanat bahçesine döndü... Kuştan tut, ördeğe dek hepsi vardı... Kaymakam bey, onları ince zevkli bir vitrinci gibi yerleştirmişti arabanın arka camının içine... Kimilerini tellerle tavana tutturmuş, kimini de küçük küçük iplerle cama yapıştırmıştı... Böylece kasabanın çocuklarına da eğlence çıkmıştı. Canları sıkılan çocuklar, biribirlerine:

— Haydi kaymakam beyin arabasındaki hayvanları seyredelim, diyorlar ve kaymakamın arabasının bulunduğu yere geliyorlardı. Çocuklar cama iyice yanaşıyorlar, camlara burunlarını sürüyorlar diye, çoğu zaman arabanın başında kaymakamın ikinci odacısı nöbet tutuyordu...

Gün geldi öyle oldu ki, arabanın her tarafı doldu, artık bir boncuk asacak yer bile kalmadı. İşte o günlerde de gazeteden o haberi okuduk. Amerikalı bir bilgine göre, arabalarını çok süsleyen kişiler manyak kişilerdi. Yaa işte, bizim kaymakama ondan Manyak Behçet diyorlar...

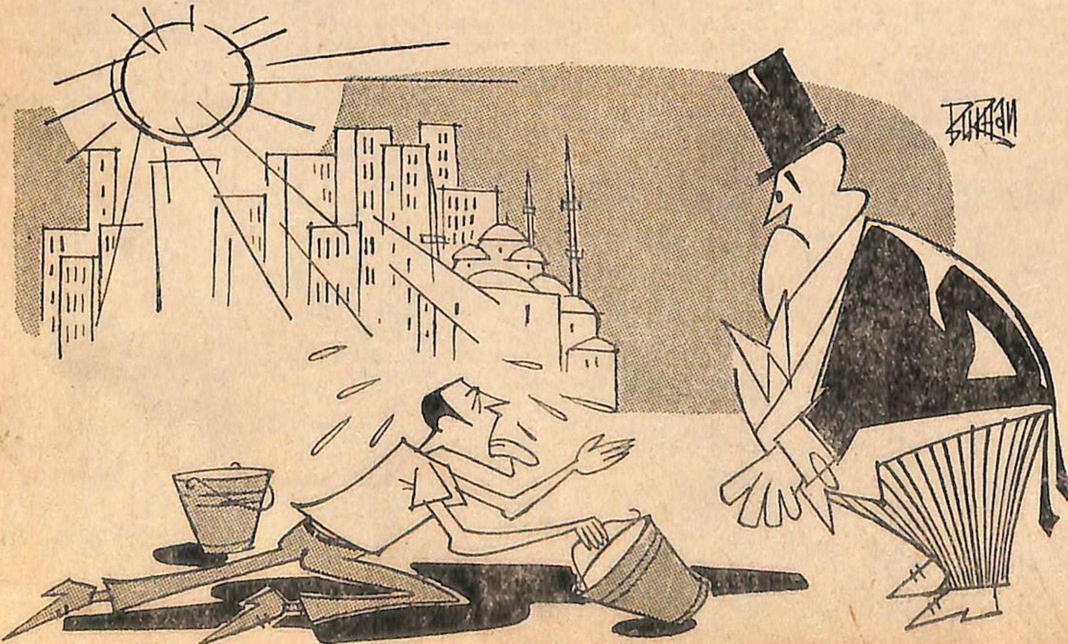
— Ama, dedim, adamı manyak siz yapmışsınız?

— Yok canım, dedi, biz hediye ettik, tak demedik ki...

O gece kaymakam beyin arabasını gördüm... Samanyolu misali dar yollarda giderken, arkasında bir yığın, gülen, koşuşan, bağrışan çocuklar vardı...

Muzaffer İZGÜ

Bakan, «Selden zarar yüz milyon lira» dedi. — Gazeteler —



İstanbullu — Susuzluktan zarar ne kadar? Bir de onu söyleyin!..

HABER VERELİM

İlkokul 5. sınıf öğrencileri ile matematik dersi yapıyorduk. Öğrencilerden birisi şöyle bir problem sormuştu:

«— Sivas — Samsun tren hattı 400 km. Samsun'dan sabah saat 8'de 90 km. hızla bir tren, Sivas'tan da aynı anda 100 km. hızla başka bir tren kalkıyor. İki tren saat kaçta karşılaşırlar?»

Öğrencilerden biri hemen ayağa fırladı:

— Aman öğretmenim durumu derhal yetkililere bildirelim. Aksi takdirde iki tren de akşama doğru çarpışacaklar.

Hasan İNAN
Sandal İlkokulu Öğretmeni
Yıldızeli/SİVAS

MAZERET

Nişanlımın ailesi de benimki gibi muhafazakârdı. Aynı zamanda, CHP'li. Bir mesire yerine yine ailelerimizle hep beraber gitmiştik. Karşı masada komşumuzun kızı, nişanlısıyla yalnız başlarına oturuyor, tatlı tatlı konuşuyorlardı.

Nişanlılık, bilirsiniz. İnsan, en yakınları da olsa, başkalarının yanında rahat konuşamıyor. Gıpta ettiğim o çifti göstererek:

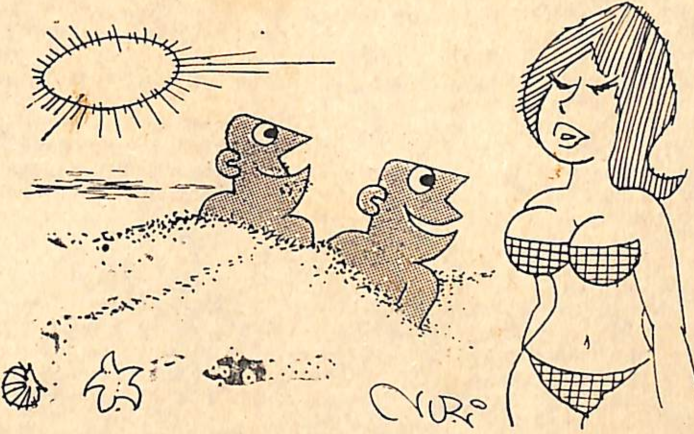
— Bak, dedim nişanlıma. Buralara kadar pekâlâ yalnız gelmişler. Rahat rahat konuşup anlaşıyorlar. Keşke biz de öyle olsaydık. Ne demokrat insanlar.

Nişanlım, çaresizlik içinde gülümsedi:

— Evet, onlar Demokrat ama, dedi. Biz, Halk'çıyık.

Orhan EZER
Erzin Pasajı. — İSKENDERUN

Sizin için



(Nuri BİLGİN)

— Doktor, deniz ve güneş banyosundan söz etti ama göz banyosundan bahsetmedi!..

ŞEMSİYE

Hava yağmurlu idi. Birlikte gezdiğim Karadenizli arkadaşım Mustafa'ya, benim gibi bir şemsiye almasını teklif ettim. Önce almak istemedi. Nihayet ısrarım üzerine bir tuhafiyeci dükkânına girip bir şemsiye aldı ve hemen orada kaşla göz arasında şemsiye bezinin ortasından bir delik açtı.

— Yahu Mustafa, dedim, bu yepyeni şemsiyeyi niçin deldin?

Arkadaşım bana tuhaf bakarak:

— Sende hiç akıl yok mu kardeşim, bu deliği açmazsam, yağmurun dinduğunu nereden anlayacağum? demez mi...

Sefa YIKILMIŞ
Elektrik teknisyeni P. K. 23 — MUĞLA

KORKAK

Arkadaşımız Orhan çok neşeli olmasına rağmen hiçbir zaman ağzına ne bir şarkı, ne bir türkü alır. Hattâ okul şarkısı bile söylemez. Bir gün toplandığımız yerde, şarkı söylemesini istedik.

«— Sakın ha. Canımı al da bana onu söyletme» dedi.

Biz sebebini sorduk, söylemedi.

Maaşları almak için kasabaya inmemiz gerekti. Cip geldi. İçine doluştuk. Bayan arkadaşlar, ebe hanımlar da yanımızdaydı. Orhan yanıbaşıma oturmuştu. Sıralamaya göre benden sonra ikinci oluyordu. Hemen ortaya bir fikir attım ve kabul edildi. Benden başlayacak ve sırayla hepimiz türkü veya şarkı söyleyecektik. Sıra Orhan'a gelince başladı:

— «Çıktım kaya başına»
— Evet, devam et!...
— «Çıktım kaya başınaaa...»
— Bravo, devam.. devam...
— Kusura bakmayın kendimi aşağıya atmaya cesaretim yok! demesin mi?!.

Recep USLU
Söğütçük İlkokul Md.
Gölpazarı/BİLECİK

MEVSİMİNE GÖRE

Tarih dersindeyiz. Havanın müthiş sıcaklığından herkes bunalmıştı. Mümessil parmak kaldırdı:

— Hocam, ne olur sıcak havalarda dersi bahçede yapsak?

Arkadan başka bir ses duyuldu:

— Soğuk havalarda da hamamda...

Günal GÜLDEREN
Fabrika Sok. No. 15
Edincik/BANDIRMA

PALAVRA FİLM

Fehim ile Nafiz, iki arkadaştılar
Fuarda gezdiler, Kordon'da dolaştılar

Saate baktılar, daha erkendi zaman
Sinemanın yolu tutuldu arkasından

Çiğdemler alındı, yedeklendi sigara
Gazozlar için de ayrıldı bozuk para

Nafiz, eller cepte, gidiyordu gişeye
Birden döndü, aklı takılmıştı bir şeye

«Hiç bakmadık, filmin adı ne Fehim?
İçeriye adını bilmeden girmeyelim.»

Arkadaşı cevap verdi: «Fıstık Gibi Kız!»
«Girilmez! Koca bir palavra!» dedi Nafiz

Fehim merak etti: «Nafiz nereden bildin
Kocaman palavra olduğunu bu filmin?»

«İsminden, tosunum!» dedi durarak biraz,
«Bu pahalılıkta fıstık gibi olunmaz!»

KEMAL ÇALIKOPARAN
Tilkilik, 945 So. No. 8 — İZMİR



(Haldun ULUSOY)

Politikacının duası kabul olsaydı!

ERKEKLER

Bir gerçek ki, erkekler tirenlere benzerler,
Her geçen çağlarında başka izler çizerler.

Yirmi yaş Motörlüdür ateşli, heyecanlı,
Gideceği her yere ulaşır canlı kanlı.

Otuz yaş Ekspres, kazanır her yarışı,
Kalkışı hızlı olur, hem maksada varışı.

Kırkta posta treni, hem uğrar hem yol alır
Uğradığı yerlerde biraz fazlaca kalır.

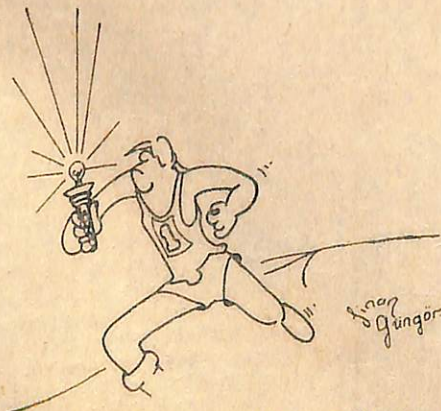
Ellisinde Marşandiz, inleyerek yük taşır
Torun torba beraber istasyona boşalır.

Altmışta yorgundur makine stop eder
İşi bitmiştir artık ordan depoya gider.

Bazısında bu çağlar onar sene geç olur,
Yetmişine gelir de ancak depoyu bulur.

Kadınlar size öğüt, düşünün öyle seçin,
Yetmişliğin yanından gençler korkuyla geçin!

HANDAN BİLGÜTAY



(Sinan GÜNGÖR)

Çağımızda olimpiyat meşalesi!

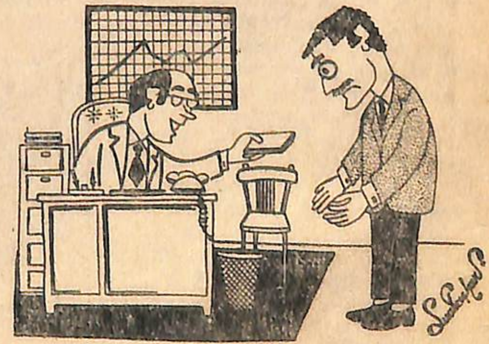
SEVGİLİYE MUHTIRA

Ne sen bana vurgun
Ne ben sana tutkun
N'olacak bu sevdamızın sonu
Sen yorgun ben yorgun

Ne benim derdim senin
Ne senin çilen benim
En doğal yol bizimki
Gülüm dalım dikenim

İşte geldik iki yola
Biri senin biri benim
Sonu hayrola...

HÜSEYİN TOPRAK



(Suat BAŞKAN)

— Al, Mehmet efendi.. bu kitapta 500 lira ile nasıl geçinileceğini yazıyor!..

ERKEKLER

Bir gerçek ki, erkekler tirenlere benzerler,
Her geçen çağlarında başka izler çizerler.

Yirmi yaş Motörlüdür ateşli, heyecanlı,
Gideceği her yere ulaşır canlı kanlı.

Otuz yaş Ekspres, kazanır her yarışı,
Kalkışı hızlı olur, hem maksada varışı.

Kırkta posta treni, hem uğrar hem yol alır
Uğradığı yerlerde biraz fazlaca kalır.

Ellisinde Marşandiz, inleyerek yük taşır
Torun torba beraber istasyona boşalır.

Altmışta yorgundur makine stop eder
İşi bitmiştir artık ordan depoya gider.

Bazısında bu çağlar onar sene geç olur,
Yetmişine gelir de ancak depoyu bulur.

Kadınlar size öğüt, düşünün öyle seçin,
Yetmişliğin yanından gençler korkuyla geçin!

HANDAN BİLGÜTAY

— 29 —

Aklı başından gitmişti İdiris'in... Demek parasıyla idi. Parasını verdin mi tamamdı... Pekiyi amma, bundan hiç bahsetmemişti ki yaman Mırtaza ona.

— Çaylaksın haa, dedi Durmuş... Çaylağın ne olduğunu anlamadı İdiris. Şaşkın gözlerle bakıyordu hâlâ Durmuş'a. Gözünün önüne o sahnede oynayan kadını getiriyordu, oynayışı, kıvırışı, gözlerini süzüşü, o yana bu yana kıvrılışı... «Yok canım, yatmaz o... Elletmez heç bi kimseye, heç bi yanını.»

— Peki dedi, o oynayan avrat da isdesen gelir mi sana?

— Niye gelmesin, sen paradan haber ver...

Para... Para babasında... Sarı çıkının içinde... Cepte? Cepte bir kâğıt var amma, az para...

— Lan hemişerim, sen buraları eyi biliyon ha, dedi.

— Bi sene oldu... Bizim oralarda hayat yok. İlkin yazıldım Almanya'ya, baktım sıranın mıranın geldiği geleceği yok...

İdiris dinlemiyordu. İstiyordu ki, hep kadınlardan bahsetsin.

— Eee, sen heç getdin mi bu avratlara?

— Getdim tabiî...

— Abooov, de hele hemişerim çok mu datlı?

— Datlısı var, datsızı var...

— Heç avradın datsızı olur mu?

— Gavunun datsızı olmaz mı?

İdiris dizlerine vura vura konuştu:

— Heç olur mu be hemişerim, heç olur mu be?...

— Olur olur, belli olmaz...

Aklı bir türlü almıyordu İdiris'in, tatsız kadın nasıl olurdu. Hele hele İstanbul gibi yerde. Bugüne değin gördüklerinin hepsi de güzeldi, içlerinde bir tane çirkini bile yoktu. Maşallah, hepsinin kaşlarına gözlerine diyecek yoktu. Hele giydikleri elbiseler, o elbiselerin içindeki kıvır kıvır vücutları...

İdiris:

— Kahak dolaşak mı biraz? diye sordu.

— Sen bilin...

Kalktılar. Çay paralarını Durmuş verdi. Yürüye yürüye Aksaray'a geldiler. Durmuş yollarda kocaman kocaman apartmanları gösteriyordu:

— Bak, diyordu bak, olacak ki bunun gibi bir apartumanın, sona da gapısında şu yeşil tumafilden, sen o zaman avratları görecen, etrafında turna guşu olur dönerler... Eee senin ayağında gara don, benim ayağımda gara don, kim bakar yüzümüze... Ne diyon, şurdan gedek mi?

— Sen bilin...

İdiris, bir haftadır ilk kez çıkıyordu gezmeye... O sabahleyin iş yerine geldiklerinde, babasıyla bu yolları yaya olarak gittiklerinde görmemişti bu kadar çok insanı, kadını, kızı...

— Bak bak, dedi Durmuş, şu önden giden avrada bak, heç de eyi bir mala benzemiyor, şindi olacak cebinde paran, olacak üsdünde gözel bi takım gat, düşecen arkasına, şuraya varınca diyecen, gezek mi, o diyecek yok, sen gene diyecen accık gezek, alacan götürecen onu bir lokuntaya, garnını doyuracan, sona accık da rakı içirecen...

— Irakını!... dedi İdiris...

— Irakı ya... Sona da gedecen işde gedeceğin yere ki, avrat bu avrat...

İnanamadı İdiris... Kadına baktı, yürüyüşüne baktı, gözlerine baktı, yüzüne baktı, içinden:

«Mümkünü yok olmaz, dedi. Bu avrat Durmuş hemişerimin dediği gibi olmaz. Hem bu avrat o gadar gözel ki, memişhanaya bilem getmez belki. Abooov, insan ne hal elini deydirir ki ona? Korkar be, vallaha korkar, çarpılırım marpılırım deye korkar... Abovv anam aboov, şu yörüyüşe de bak hele!...»



— Durmuş gardaş, dedi İdiris, ben diyom ki, bu avrat memişhanaya bilem getmez.

— Niye, insan deel mi o?

— Yoo, insan olmuya insan amma, bizden deel, başga bi insan... Şuna bak hemişerim, insan bunun yanına nasıl varır bee?

— Ohhooo. öyle bir varır ki. Sen bunlardan kork, içsin de ırakıyı, o zaman seyret!

— Ah be hemişerim, şöyle bi avrat bulup da ırakı içirsek?

Güldü Durmuş:

— Bakıyom çok hızlısın haa, dedi. Yoksa böğüne gadar heç bi avradın yanına varmadın mı?

Başını salladı İdiris...

— Yemin et, dedi Durmuş.

— Vallaha...

— Aboov, lan sen ot musun?

Başını salladı İdiris...

Gerçek olan bir şey varsa Durmuş da İstanbul'a gelinceye dek kadının ne olduğunu bilmiyordu. Amma şu geçen bir yıl, ona çok şeyler öğretmişti. O da bir yıl önce, aynı şimdi İdiris'in durumundaydı. O da, bu güzel giysili kadınları, bu kaşları gözleri boyalı kadınları gördüğünde, imkânsız, bunlar tuvalete gitmezler, melek gibi bir şey bunlar, diyordu. Sonra, bir hemşerisi onu kabak çiçeği gibi açmıştı.

— Eyi, dedi İdiris'e, haftaya cebine parayı goy, seni götürüyüm...

— Nerye?

— Nerye olacak, avrat bazarına... Seç seçdiğin gibi, beğen beğendiğin gibi.

— Dime...

— Vallaha...

— Lan hemişerim Durmuş lan, vallaha bi Mırtaza vardı esgerlikde, yaman Mırtaza derdik, o bir, sen ikinci, sana da duva edecem vallaha. Gel sana şurdan şerbet ısmarlayım...

— Yok yaa, yörü, ben şerbet merbet içmem...

— Peki, bi paket cara aliyim sana...

— İsdemez, yörü...

Yürüye yürüye Sultanahmet'e geldiler... Hipi kızların mini eteklerini gördükçe İdiris'in aklı başından gitti... Durmuş:

— Bunlar gâvur, dedi...

— Gâvur?

— Gâvur ya...

— Herifler de gâvur ellâlem?

— Heye...

— Abooov hele şuna bak Durmuş gardaş, şuna bak... Aboov...

Süper minili hipi kızı gösteriyordu...

— Daha ne ki o? dedi Durmuş, donla gezenleri var...

— Lan dime, aklımı yitirecem...

— Yitirme, o akıl ilâzım sana...

— Lan hemişerim lan, niye gözel bunlar lan?

— Sen boşver onları, bunlar gâvur...

— Gâvur olunca bişe mi olur?

— Yoo, sen bizimkilere bak... Dat bizimkilerde... Ne diyon, şurda bi köfde yiyek mi?

— Yiyek, sen bilin...

Köfteci dükkânına girdiler. Durmuş, iki köfte söyledi, uçtaki bir masaya oturdular. İdiris'in gözü dışarda kalmıştı. Arada bir mini etekli kızlar geçtikçe boynunu kaz boynu gibi dışarıya uzatıyor, iyice görmeye çalışıyordu... Köfteyi yiyip bitirdikten sonra, beş lirayı uzattı Durmuş'a. Durmuş:

— Herkes kendi parasını versin, dedi...

— İkisini de dutsun hemişerim...

— O para ikisine yetmez. Hem burda, sen amelesin, ben amele, öyle biribirimize köfte ısmarlamak ne. yimize...

Durmuş da cebinden bir beş lira çıkardı, uzattı kasaya. Artan bozukluğu geri verdi İdiris'e... Sonra, Sultanahmet Parkına geçip oturdular. Hava açık ve güneşli olduğu için park kalabalıktı. Bir kaç yaşlı kadın, torunlarını getirmişler, onların ardı sıra koşmaya çalışıyorlardı. Ötedeki kanapenin birinde bir karı koca oturuyorlardı. Sağ taraftaki bir kanapede de, iki sevgili, başbaşa vermişler, biribirlerine ateşli sözler ediyorlardı.

İdiris:

— Bu oğlanın yanındaki gız da mı şey? diye sordu.

— Yoo, bunlar sevgili, yavuklu yâni... Evlenmeye çalışıyorlar. Yâni senin gibi, neydi seninkinin ismi?

— Mihrican...

— Gaç lira isdedi babası başlık?

— Yoo gonuşmadık daha... Amma başlıksız da olacakdı, gaçacakdı Mihrican.

— Gaçırsaydın?

— Bubamı yalınız bırakamadım...

— Babayın maşallah var, senin gibi dört denesini çeşmeye götürür getirir... Yaman Halo dayı...

— Dutdurmuş öküz alacam diye...

— Bırak alsın... İnşallah alır... Bizim kövde de bir Şaban emmi vardı, o da bu yaşlarda dutdurmuş. du köve degirman guracam diye, guramadı, o gümbür gümbür adam bi sene sona öldü getdi, bilmem gahrından, bilmem acalinden... Amma öldü getdi...

İdiris, utana sıkıla Durmuş'a tekrar sordu:

— O bazarda hemişerim, gaça ki avratlar? dedi.

— Avradına göre, on liradan dut, yirmi liraya gadar var...

— Bir onnuk, iki onnuk?

— Heye, iki onnuğu godun mu cebe, tamam... Nasıl gözünde tütüyor mu yavuklun?

Ne diyeceğini bilemedi İdiris. Aslında tütmüyordu, burası, bu İstanbul daha ayak basar basmaz unutturmuştu İdiris'e Mihrican'ı. Ama öyle demedi Durmuş'a:

— Tütüyo, dedi...

— Tüter ya... Sen bakma, bunlara... Bunların hiçbiri yâr olmaz insana, gine ne varsa bizimkilerde var. Dur dediğin yerde dururlar, gal dediğin yerde galırlar... Amma bunlara dur da diyemen, gal da diyemen, çünküm seni heç dinnemezler. Benzemezler bizim köv yerinin avradına... Bunlara çul çaput getir, geysinler, senden evisi yok, getirmedin mi, başının etini yirler... Hem bulgur aşıynan da ganaat getirmezler, bunlara datlı gerek, bunlara etli börek gerek. Yoksa doymazlar... Doymayınca da seni heç dakmazlar...

— Ya yatak? diye sordu İdiris.

— Gulağasına, nazlı duzlu olur bunlar, nazından duzundan yanlarına varılmaz. İlkin bi temenna, ardından bir temenna daha, sona diz çök, yalvar yakar, ondan sona. Alışdırmış herifler öyle. Senle bir gün de Beyoğlu'na çıkak da gör.

— Nere ki ora?

— Avradın harman olduğu yer.

— Bundan çok mu?

Güldü Durmuş:

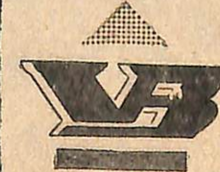
— Çok oğlum çok amma, heçbiri senin deel, dedi.

O zaman İdiris'in içine garip bir sancı çöktü. Gerçekten bu kadınların hiçbiri kendinin değildi. Zaten kendi neydi ki koskoca İstanbul'da, şu ağacın dalındaki binlerce yapraktan biriydi.

Kalktılar parktan... Hava bozmuştu. Deminki güneş kaybolmuş, gök yavaş yavaş kurşuni renge bürünmüştü. Akşama doğru gökyüzünden yağmur mu dökülecek, yoksa kar mı belli değildi. Geldikleri yoldan yürüyerek tekrar Aksaray'a geldiler. Durmuş konuşmadığı için İdiris de konuşmuyordu. Küçüklânga'dan yürümeğe başladılar. (Devamı var)

TÜRKİYE
VAKIFLAR BANKASI

Tahsil bursu ikramiyesi ile yavrunuzun geleceğini şimdiden garantileyen TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI'NDA Açtıracağınız bir hesap, unutmayınız ki çocuklarınızın istikbaline açılacak en büyük şans kapısıdır.



ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR
HERKESİN İSTİKBALİNİN GARANTİSİDİR.
TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 60872 - A - 201212 — 103)

ARANIYOR

Bulana:

10.000 Lira

Yediden yetmişe hepinizin seve seve katılacağı yepyeni bir yarışmaya başlamış bulunuyoruz:

ARANIYOR

«ARANIYOR» yarışmasını her hafta merakla izleyecek, gülecek, düşünecek ve

10.000 Lira

kazanabileceksiniz.

Bu yepyeni yarışmamızın konusuna gelince: Her hafta Akbaba'nın arka kapağında beş renkli resimli, yazılı, bulmacalı konu ile bir de «ARANIYOR» kuponu yayınlanacaktır.

Bu renkli, resimli, yazılı, bulmacalı konuda daima bir şey (örneğin, katil) veya şeyler (örneğin, suçlular) ARANIYOR olacak ve sizler de bulmaya çalışacaksınız. Cevabınızı bir kâğıda yazacak, isminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra «ARANIYOR» kuponunu keserek bir zarfa koyacak,

AKBABA Dergisi
Yarışma Servisi
Divanyolu — İSTANBUL

adresine yollayacaksınız.

«ARANIYOR» kuponunu kesip göndermeyenler, doğru cevap verseler dahi yarışmaya katılamıyacaktır.

Yarışmamız onüç sayı sürecek ve her hafta değişik konulu bulmaca ile bir de «ARANIYOR» kuponu yayımlanacaktır.

Okurlarımız cevaplarını bir kâğıda yazıp, bir «ARANIYOR» kuponu ile yarışmaya katılacakları gibi daha fazla kuponla da katılabilirler. Fazla «ARANIYOR» kuponu gönderenler fazla kur'a hakkı elde edeceklerdir.

Onüç sayı sürecek yarışma sonunda doğru cevap veren okurlarımız arasında noter huzurunda kur'a çekilecek, «ARANIYOR» yarışmasının onüçüne de doğru cevap veren

10.000 Lira

kazanacaktır.

Ayrıca 12, 11, 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 doğru cevap veren okurlarımız da çeşitli para ikramiyeleri kazanacaklardır.

Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz.

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi No: 8 - 10, Daire: 3, İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi, santimi 35 lira, iç sayfalar 45 liradır.

Fiyatı: 150 kuruş.

DİKKAT!
Mecmuamızın eski sayılarını isteyen okuyucularımızın, beher sayı için 150 Krş. luk posta pulu göndermeleri kâfidir.



Marsilyalılar

Olay, Cennetin Marsilyalılara ayrılan bölümünde geçer.

— Ooo, işte Celestin de geldi.

— Merhaba dostlar.

— Hangi rüzgâr attı seni buraya?

— Valla ben de anlayamadım. Az önce panayırdaydım. Bir aslan kafesinden kaçmıştı. Ortalık karıştı, çığlıklar duyuldu...

— Aslanı gördün mü?

— Nasıl görmem? Burun buruna geldik. O, bana haince hırladı, ben gözünün üstüne yumruğu çaktım...

— Sonra?...

— Sonra görüyorsunuz işte... Cennetteki dostların arasında gözlerimi açtım!





— Aaaa!!!



— Şu hizmetçiyi Venüs'ten getirdiğinden beri ayakta duracak halin bile yok!..

Terbiyeli çocuklar

Çocuğunu kötü alışkanlıklardan kurtarmaya çalışan anne, öğüt veriyordu:

— Terbiyeli çocuklar baş parmaklarını emmezler.

Oğlan sordu:

— Ya hangi parmaklarını emerler?

Neden versin?

Masaya kurulan adam, garsona seslendi:

— Bir vermut getiriniz lütfen.

Garson vermutu getirdi. Bardağı elinin tersiyle iten adam:

— Fikrimi değiştirdim, dedi. Mümkünse şu vermutu alın, bir konyak getirin.

Garson istenileni yaptı, bir dikişte bardağı gövdeye indiren adam kapının yolunu tuttu.

— Fakat mösyö, hesabı ödemediniz, diyerek yolunu kesti garson.

— Neyin hesabını?...

— İçtiğiniz konyağın parasını...

— Garip şey... Konyağın yerine vermut vermedim mi size?

— Verdiniz ama peki vermutun parası?...

— Vermut içtim mi?

— İçmediniz, konyakla değiştirdiniz.

— O halde içmediğim bir şeyin parasını nasıl isteyebilirsiniz benden?

Bu kadarcık mı?

Gecenin geç saatlerinde evine dönerken yaşlı kızın karşısına çıkan hırsız:

— Paraları sökül, yoksa karışmam! dedi.

— Ne parası mösyö? diye korkuyla sordu yaşlı kız. Meteliğim yok!

— Olup olmadığını şimdi anlarız.

Başladı kızın üstünü aramaya... Önce elbisesinin dışından bir güzel yokladı, bir şey bulamayınca daldırdı elini blûzunun açık yakasından içeri... Sutyendi, sutyenin altıydı, beldi, kalçalardı derken umutsuzlukla aramadan cayacağı sırada:

— N'olur aramaya devam ediniz, diye yalvardı kız. Devam ediniz, sonra size dolgun bir çek imzalarım!

Propaganda

Eve geç gelen delikanlıya babası sordu:

— Nereden geliyorsun?

— Alkol aleyhine düzenlenen bir toplantıdan...

— Güzeel. Konuşma mı yaptın?

— Yok canım... «Eğer ben topluma zararlı bir insan durumuna geldiysem, bu, alkolik olan babamın yüzündendir» yazılı bir pankart taşıdım.

Bedava tarafından

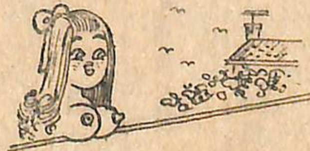
Eski sevgilisini birden karşısında gören genç kadın:

— Buraya niçin geldiniz? diye sitemle sordu İskoçyalıya. Aramızdaki bağları koparalı yıllar oldu!

— İskoçya'yı terkediyorum sevgilim, diye inledi Mac İntosh. Bu nedenle seni son bir defa daha görmek istemiştim.

— Beni görmek için otobüs biletine verdiğiniz iki şilinginize yazık etmişsiniz doğrusu!

— Yoo, bilet falan almadım. Bu tarafa gelen bir arkadaşımın otomobiline atladım.





— Bakın.. geçen yıldan beri ne kadar büyüdüm!..



— Hadi oğlum, kalk da yerini bayana ver!..

Ne bilsin?

Dişçiden dönen çocuğa annesi sordu:

— Dişinin ağrısı geçti mi?

Çocuk cevap verdi:

— Bilmem...

— O nasıl şey canım? İnsan, dişindeki ağrının geçip geçmediğini bilmez mi?

— Ne bileyim? Çektikten sonra dişimi geri vermediler ki...

Nerede?

Daire komşusuyla karşılaşan kadın sordu:

— Köpeğinize ne oldu kuzum?

— Ansızın bizi terkedip gitti!

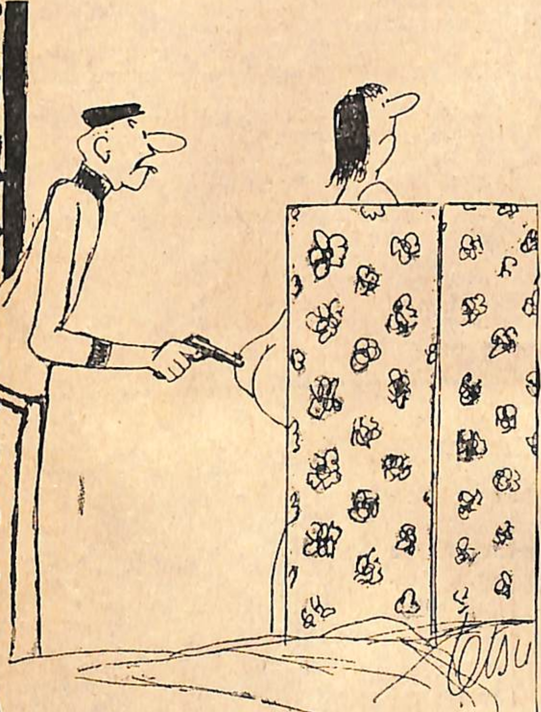
— Neden?

— Avrupa'dan yeni dönen bir dostumuzdan, Yunanistan'da bütün kelimelerin «Os» (Kemik) ile bittiğini duyunca, hemen oraya iltica etti!

DÜNYA KARİKATÜRLERİ



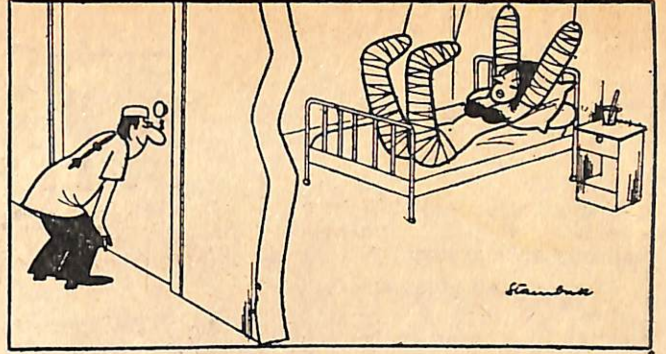
—BENİMLE NAZİK KONUŞ... YOKSA KARIŞMAM HA!..



—BENİ KİMİNLE ALDATTIĞINI SÖY-LEMEZSEN YÜZÜNÜ PARAM-PARÇA EDERİM!..



—BENİ İKİ KERE SÖYLETME... YEMEK HAZIR!..



YAZISIZ



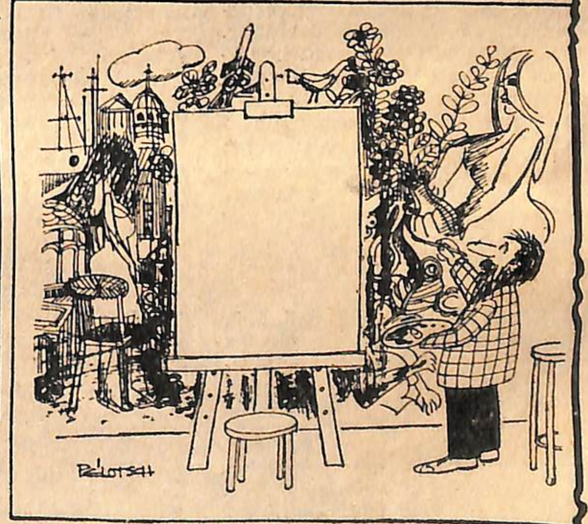
YAZISIZ



—HARİKAAA! DÖRDÜMÜZ ŞAHANE BİR GECE GEÇİRECEĞİZ!..



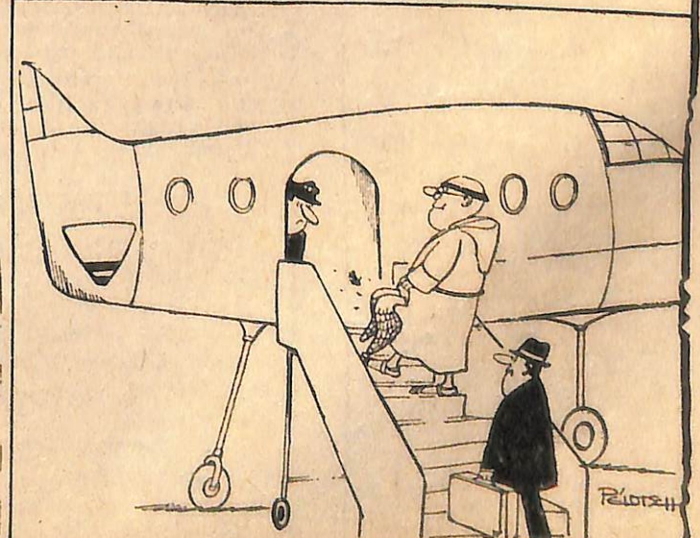
—N'APIIM?.. ARABADA KÖPEK İSTEMEM DEMİŞTİN!..



YAZISIZ

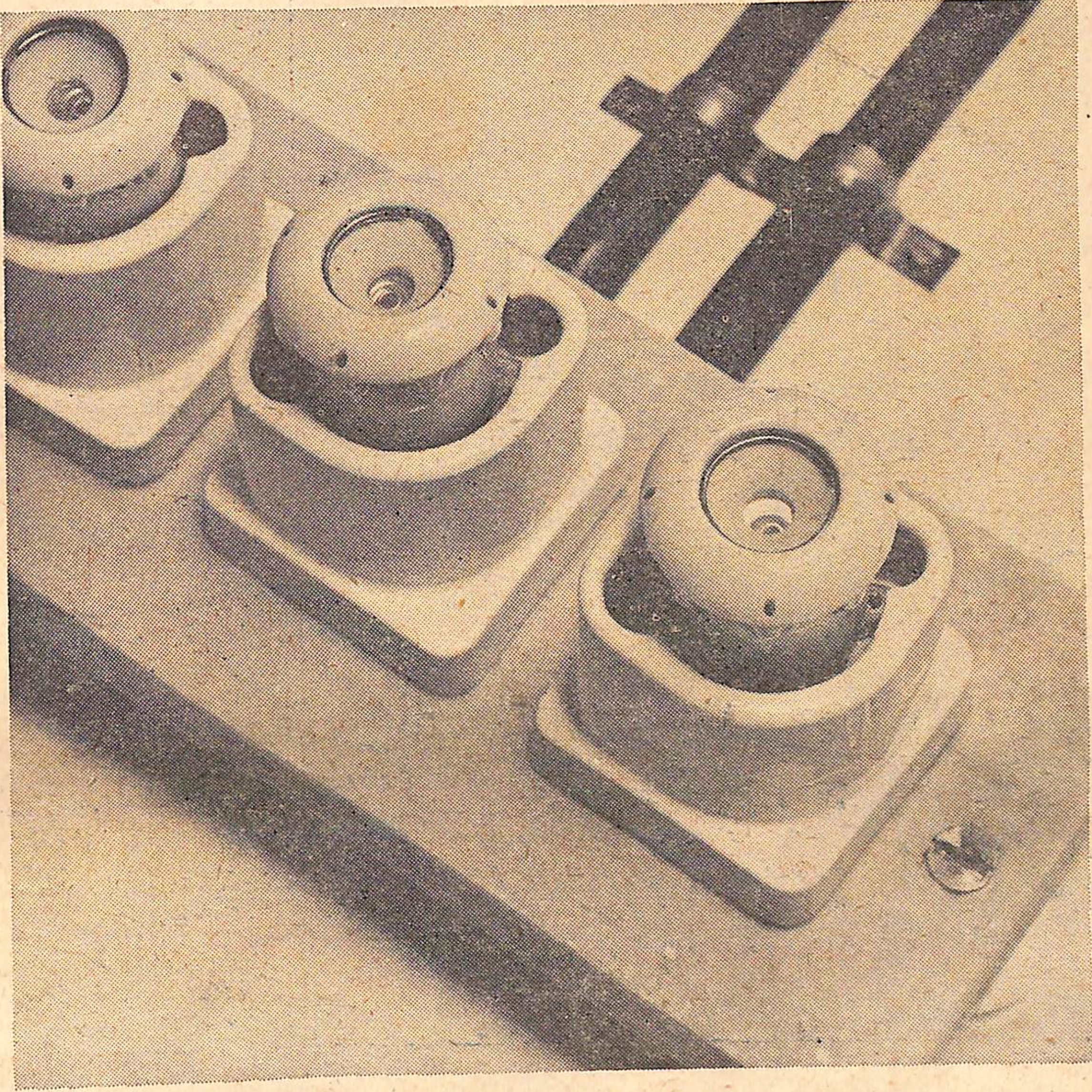


YAZISIZ



YAZISIZ

HER TEDBİR EMNİYET İÇİN....



...PARANIZIN İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİ İÇİN:

Türkiye İş Bankası

A k b a b a

ARANIYOR

BULANA 10.000 LİRA

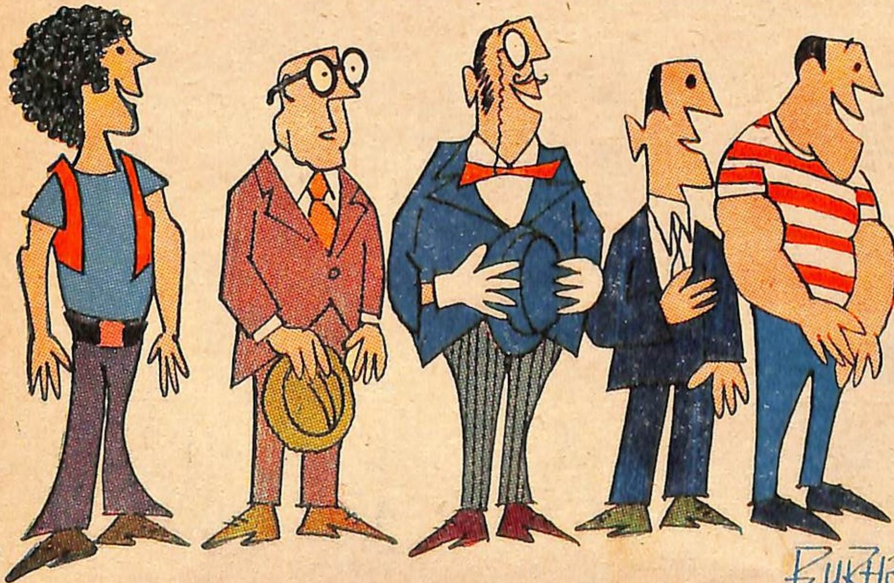
KUPON No 6

O GECE HAYDAR TESTİCİ'NİN EVİNDE « RUH ÇAĞIRMA » SEANSI YAPILACAKTI. HAYDAR TESTİCİ'NİN MİSAFİRLERİ GELMİŞ YEMEK YENMİŞ, YEMEKTEN SONRA BÜYÜK BİR YUVARLAK MASA ETRAFINDA TOPLANILMIŞTI. MASADA KİLERİ TANITALIM.











KAATİL ARANIYOR, BULAN KAZANIYOR.

HEPSİ DE ONU RUHUN ÖLDÜRDÜĞÜNÜ SÖYLÜYORDU. FAKAT POLİS BUNU YUTMADI. CİNAYET ALETİ AĞIR MADENİ SİGARA TABLASINDA DA PARMAK İZİNE RASTLANMADI AMA KAATİL BULUNDU